

První dopis o kabale

Vodná, 1. V. 63

Drahý příteli!

Nepochybuji o Vašem zjištění, že „essey o krásném a vznešeném“ není v části „krásné ve zvláštním“ dokončena. Nedokončil jsem úmyslně, neboť chybějící jest vysloveno v praktických poznámkách.

Poznámky k praxi egejských mysterií Krásky

Čísla vystupují z jednoty a neurčité dvojnosti; z těchto obět body, linie, plochy a třírozměrné útvary - tak vzniká svět. To jest cesta od noumenu k fenomenu - praxe taumaturgického umění mysterií Krásky, *involute* - *chochmah va-daath*.

Extatický entusiasmus, praktický výstup k jednoticímú bodu, ve kterém čas obnáší věčnost, takže individuální vědomí vplývá do nadvědomí božství jako řeka do moře - vytváří mistry esoterismu. Jest to cesta od fenomenu k noumenu, prakticky znamená dokonalostí sebezapomenutí, meditačním úsilím a teurgickým vztahem mezi božským a lidským v bezčasové vzpomínce na původní úzkou příbuznost subjektu s objektem před pochodem *berešith* - *evoluce* - *binah-va-daath*.

Obě cesty se na určitém místě protínají, takže vzniká křížovátka, ze které lze zřítí ideu Krásky v jejím pojmovém odstupňování od kategorému až do kategorií fenoménů a obráceně od individuálních jevů až k noumenu: zření z této křížovátky nazývám *Zřením na pásu kausalit*. V základní číselné řadě jest číslem šest - v kabale sefira Tifereth - taumaturgickou potenci, protože není jen pomyslným bodem, v kterém se *involute* s *evolucí* křížují, ale především polem potenciální energie, ze kterého vyvěrá nejen potencialita světa *Jecirá*, ale také jeho aktualita.

Adepti, kteří byli extatickým pansófismem povoláni k dějinnému úkolu, zvolili si tuto křížovátku za místo *trvalého pobytu v dokonalosti sebezapomnění*, neboť jejich dějinný úkol vyžadoval doprovod divotvorstvím.

Dle Zóharu byl to Móše, dle novoplatonských zpráv Apolonius z Tyany. Proslulá evokace Apolonia Elifašem Lévim jest Vám známa.

Móše zasnoubil se na oné křížovatce *trvale* se šechinou. Jiný, jehož význam pro egejský kulturní okruh jest nesporný, oženil se tam s Harmoneiou; byl to *Kadmos*, kterého celá řada společných rysů učinila obdobným Henochovi předoasijské kultury. V jeho osobě spojuje se kalokagathická doba s dobou hebrejskou.

Kadma zvolil jsem si za objekt nekromantické evokace, kterou jsem třikráte za sebou bezvýsledně opakoval. Po řadě let jsem zjistil příčinu neúspěchu, kterou nebyl rituál hebrejské doby, který jsem vždy pečlivě vykonal, ale nesprávná meditace, takže zrcadlo mého intelektu zrcadlilo

alagon. V době evokace nebylo mi známo myšlení Mistrů tradice kalokagathické doby a jeho podmínky, takže základem meditace o Kadmovi byl pouze spis O.Gruppe: De Cadmi Fabula, Berlin 1891.

Teprve v roce 1940 měl jsem ve vztahu k mysteriím Krásky nekromantický úspěch v oratoři jednoho z mých tehdejších přátel, kterou jsem mu pomáhal zařídit v jeho vile nedaleko Prahy. Zařízení oratoře bylo zjednodušenou analogií Mojžíšova svatostánku a jeho hlavním materiálem měď.

Jako kuřidla použil jsem Mojžíšovo teurgické kuřidlo smíchané s Eckarthusenovým nekromantickým kuřidlem v poměru 1:3. Ve složení Eckarthusenova kuřidla provedl jsem dvě změny, neboť překlady názvů ingrediencí obsahují dvě chyby. V ostatním použil jsem téhož rituálu jako Lévi při evokaci Apolonia.

Objektem evokace byl Numenius z Apamey, představitel pythagorejství při jeho slučování s novoplatonismem. Racionálním cílem bylo získání představy o obsahu nadvědomí...

Z úst přízraku Numeniova získal jsem podivuhodně jasný výklad pythagorejských čísel jako ideí a o jejich totožnosti s archetypy objektů, jsoucím *myšlenkami božími*, které vyplňují obsah nadvědomí.

Po celkovém ukončení evokace byl jsem získaným poznáním tak proniknut, že jsem měl dojem, jako by jeho jas prozařoval nejen mne, ale i vše okolo mne.

Během čtvrt hodiny po skončení začalo ve mně vznikat ještě něco jiného: *druhé vědomí*, jehož existence byla neodvislá od vědomí proniknutého získaným poznatkem. Druhé vědomí, jehož existenci jsem vnímal jako svoje vlastní, které pozorovalo obsah poznatku s ledovým chladem. Druhé vědomí, vyznačující se úžasnou rychlostí a bystrostí smyslů, avšak bez pocitu odpovědnosti.

Byl jsem zkušený evokatér; podvědomě jsem chápal jako někdo třetí, že nastal psychický stav, který jest totožný s opilostí na předstupni deliria. Opilost, která jest zvláštní střízlivostí, stav, ve kterém lze bez viditelných následků požit další veliká kvanta narkotika, až nakonec nastanou hrůzné vize deliria. Ledový chlad, který jest vlastně nebezpečnou zuřivostí; nevzrušitelné vražedné vědomí, rafinovaně hledající oběť.

Jako by to činil někdo třetí, přinutil jsem se s velikou námahou k tomu, abych se vykoupal a šel spát.

Po spánku byl jsem tělesně vyčerpán jako po namáhavé tělesné práci a myšlenkově tupý. S velikou námahou zrekonstruoval jsem v paměti podrobnosti evokačního děje, abych si nakonec jasně uvědomil příčinu nepříjemného vztahu: otrava nekromantickým kuřidlem. Potom jsem se zděsil dalšího poznatku: *jas evokačního poznatku totiž zcela zmizel a poznatek sám byl zakryt neprostupnou mlhou!*

Drahý příteli, uplynulo *deset roků*, než jsem si znovu uvědomil něco z podrobností poznatku a do dnešního dne dalších *dvánáct let*, aniž bych si uvědomil vše v tehdejší plnosti evokačního jevu! Důkaz pro mne, že jsem nebyl rostlý výši poznatku. Varování pro mne, neukvapovati se znásilňováním. Poučení pro mne, proč velcí teosofové 16. a 17. století byli

„ranění zvatlavostí“, mluví-li ve svých spisech o obsahu nadvědomí i jiném - neboť i oni často znásilňovali.

Extatický zážitek prchá, nejsme-li schopni jej tlumočiti.

A nyní mi promiňte, drahý příteli, další obsah tohoto dopisu, který formuluji kabalisticky.

Nejdříve nutno všeobecnou aktualitou celého ilánu, která se jmenuje Malkuth a je totožnou s aktualitou Jesodu, vstoupiti do potence Jesodu, která jest aktualitou Hodu a touto aktualitou do potence Hodu atd. To jest evoluční cesta kabaly souznačná s tantrickým výstupem z dolního čakranu do čakra následného. Bůh přichází spravedlivému kabaly v ústrety na totéž místo, na které vstoupil spravedlivý na cestě k bohu. Proto ten, který nemá jméno, na sefirotických úrovních má různá jména. Důvod, proč některé kabal. texty mluví o „sňatku královny s králem“ jako o sňatku Malkuthu s Jesodem, jiné opět jako o sňatku Malkuthu a Tiferet... *To jest totiž skutečnost extatické psychologie, plynoucí z fakta poznávaného objektu.*

Jest ale pozoruhodno a důležité, že v pravdě setkání Boha se spravedlivým kabaly oproti výše uvedenému odehrává se *vždy na úrovni rozlišující inteligence*, tedy na úrovni sefiry Binah. To jest opět jiná skutečnost extatické psychologie, nazývaná osvícený rozum, daná faktem aktu poznávacího.

Tato experimentální skutečnost jest možnou jedině proto, *že každá ze sefir obsahuje ve své potencialitě zcela nezkráceně jednotlivé potence všech sefir ostatních.*

Veškerá nedorozumění plynoucí z „rozsvícení světél“ najednou a ze „zaněcování postupného“ zakládají se na nerozlišování fakta aktu poznávacího od fakta poznávaného objektu.

Objekt poznání může být pozorován jen postupně ve světle jednotlivých ramen sedmiramenného svícnu. *Intelekt za světla všech ramen svícnu nezrcadlí skutečnou tvářnost objektu, ani jak jest o sobě, ale fantasmata tvářnosti objektu.*

Tuto skutečnost ověřil jsem experimentálně sám sobě, takže v tom směru nemám pochyb.

Kablisticky: šest světél má totožnou potenci; *in actu* jsou mezi nimi rozdíly, takže v každém z nich vystupuje na zřeném objektu jiná aktualita. To znamená, *že objekt, subjekt, poznávací akt a poznání jsou od sebe rozlišovány.*

Jedině ve světle sefiry Binah, též totožném s ostatními v potenci, které jest ale „světlem rozbřesku prvního dne“ stanou se objekt, subjekt, akt poznávací a poznání totožnými.

Příčinou jest, že světlo Binah, totožné s ostatními v potenci, není rozdílné od ostatních šesti ani *in actu*; aktualita šesti ostatních jest též jeho aktualitou, neboť jest pomocí všech světél ostatních. Ztotožnění všech čtyř činitelů poznání ve světle rozbřesku prvního dne, kteráž ztotožnění znamená nejvyšší, tedy dokonalé poznání, jest možné jen proto, že bylo dosaženo *or bahiru*, ve kterém to, co jest ve zřeném objektu o sobě, není zkreslováno tvářnostmi objektu, jak jsou dány, a jeví se ve světle jednotlivých světél ostatních šesti.

Příčinou jest zcela přečištěná osvobozená šechina, takže or bahir rozzářilo se v původním jasu, který osvětloval první den. Jen tehdy září všechna světla stejně a nepřekáží jedno druhému, neboť *jsou in actu pouze jedním: čistým or bahir*.

Máme ale co činit ještě s dvěma činiteli poznání. Prvým z nich jest skutečnost extatické psychologie daná faktem poznávajícího subjektu.

Tento fakt Vás, drahý příteli, zvláště zaujal, neboť jest to fakt sestupu *jehidy*, která tvoří nejvyšší část nešamy, a sestupuje na podúroveň nešamy zvanou chajah, rozum, aby v zrcadle jiné podúrovně nešamy, šekelu, intelektu, mohla poznat svoji *netotožnost* s králi edomskými, zbytky již dříve stvořených a opět zničených světů, které jsou materií každého dalšího stvoření (viz exegese: be-rešith), v jejichž zajetí se nachází a s poznáním sebe sama osvoboditi se ze zajetí.

Světlo, ve kterém se jehidah poznává v zrcadle intelektu, jest světlem rozbřesku prvního dne stvoření, ve kterém všechna aktualita dalších světél jest obsažena, takže tato světla jsou jen jeho vlastní aktualitou, právě tak, jako jsou v rozbřesku prvního dne berešith potenciálně obsaženy všechny dny stvoření, takže existence těchto dnů jsou jen aktualitou tohoto rozbřesku. *Ór bahir!*

A protože všechna světla sedmiramenného svícnu jsou *ór bahir in actu*, vzplanou *nutně* na základu sestupu *jehidy* ve všech sférách stejně. Sebepozorováním *jehidy* v zrcadle intelektu vzniká extatický fenomén bezčasové vzpomínky.

Subjektem extatického poznání jest tedy Bůh sám, který poznává sebe sama v zrcadle intelektu člověka.

Není-li ale toto světlo čisté *ór bahir*, *jehida* sebe zří ve světle některého z šesti ramen; zří jen svoji tvářnost ve spojení s králi edomskými, kteréž spojení v nejnižším řádu pravdy jeví se býti konkrétním, v dalším řádu esot. pravdy jako abstraktní; jen v nejvyšším řádu pravdy zří sebe jak jest o sobě, tedy mimo zajetí krále edomu.

Aktuality jednotlivých světél jsou vysloveny přívlastky atd.; tvářnost *jehidy* v šesti aktualitách jest tvářností danou jmény božími - tedy jak se jeví v časoprostorových vztazích - a nikoliv o sobě.

Sestup *jehidy* poukazuje na fakt, že se nachází mimo tělo člověka. Jest ale otázkou, kterou nutno zodpověděti, nachází-li se za všech stavů života člověka *vždy* mimo, neboť život člověka skládá se ze tří stavů: bdění, spánku a stavu *mezi* bděním a spánkem, ve kterém oba předchozí jsou potenciálně obsaženy.

Tím přecházíme k poslední skutečnosti extatické psychologie, dané faktem poznání, jehož problém jest totožný s problémem šechiny.

Šechina jest *vyzařované*, tedy *actu*, světlo rozbřesku prvního dne a proto ve světelných částicích rozptýlené všemi dny stvoření. Vzdalováním se od původního zdroje, kterým jest *rešith*, počátek, ztrácí na světelnosti, neboť se rozptyluje ve všech sférách; stává se stále těžší, t.j. znečištěnější jakoby uhlím spalovaného knotu a oleje, takže se mívá svého cíle, kterým jest počátek, ze kterého vyšlo.

Ano, mistři tradice věděli, že světelné částice se pohybují po zakřivených drahách.

Oslabené částice světla musejí býti přečištěny, aby se nemohly minouti svého cíle, počátku, s tím z rozptýlení všemi sférami, galuthu, navraceny původnímu zdroji: ór bahiru.

Ór bahir v původním jasů světla rozbřesku prvního dne může se rozzáříti jen tehdy, navrátí-li se veškerá jeho vyzářená aktualita zpět do jeho potence. Jenom tehdy získává zpět svoji původní jasnost.

Přečišřování šechiny a její shromáždování nazývá se *evoluce*. Byla-li evolucí zcela přečišřena a shromážděna v původním počátku, ór bahir nabývá původního jasu, takže jechida může potom v zrcadle intelektu člověka sama sebe - o sobě - poznati a tím se osvoboditi ze zajetí hmoty...

To jest dokonalé poznání binah va-daath, ve kterém všichni čtyři činitelé, objekt, subjekt, poznávací akt a výsledné poznání jsou totožnými.

Skutečnost a výše poznání jest podmíněna zákonem evoluce, který proto ve svém rozsahu jest *regulativním principem poznání*.

Jmenujeme tři součásti tohoto regulativního principu, které kabala označuje za tajemství: 1. gilgúl, 2. ibbúr, 3. dibúk. I dibúk, neboť v kabale šílenství lásky k pravdě jest dibúk Erotem. Není-li poznání regulativním principem omezováno a jest bez mezí, tedy vrcholnou Pansofií „vykoupěného za života“, šechina byla zcela osvobozena a přečišřena. V plném jasů ór bahiru pojem Spravedlivého, jechidy, šechiny i Boha jest jedním a týmž pojmem.

V pojetí kabalistů, tedy nikoliv židovských teologů, analogií ór bahiru jest město Ur-Kasdim, ze kterého vyzařuje, prolomíme-li „bránu urských bohů“, nadvědomé světlo tradice Mistrů kalokagathického údobí člověka, ve kterémž světle se stává šepot sedmibožstva Elohim srozumitelným. Proto kabalisté komentují nejen první čtyři dny stvoření, ale i jednání starého Tára a jeho syna Abrama, neboť tito opustivše město Ur, nesli s sebou světlo této tradice.

Dokonalé poznání znamená nadvědomé poznání.

Za vědomého poznávání, *zřeme-li jen ve světle jednoho ramene*, není zřené zkreslováno proto, že toto světlo jest aktualitou světél „horních“ a jeho vlastní aktualita potencí „dolních“ a touto potencialitou také jejich aktualita jím samým in actu.

Proto svítí *vždy všechna světla a přece ne*, takže pozorujeme objekt ve světle *všech* světél, kteréžto světlo ale musí být světlem jedním.

Kdyby tomu tak nebylo, dosahovali bychom jediným extatickým skokem dokonalého poznání „vykoupěných ze života“, takže by nastala při každém extatickém skoku jízda na „ohnivém voze“, což neexistuje. Existuje jen *analogie* této jízdy, poznáváme-li ve světlech šesti nižších ramen...

Ani tehdy, kdyby Malkuth byla spojena s Binah *jediným* vodícím kanálem, který by vedl *mimo* jiné sefiry, nemohlo by nastat dokonalé poznání, neboť šechina by nebyla shromážděna z galuthu ve všech světech a dokonale přečišřena, takže by ór bahir nezářilo v plném lesku rozbřesku prvního dne, ór by nezískalo své bahir. Odstraněním škváry asijah neodstraníme, ale *obnažíme* škváru jecirah atd.

Jest zřejmo, že výše podaný výklad vyžaduje podrobného rozvedení, zpřesnění a odůvodnění. Tvoří pro mne hypotetický základ psychologického

komentáře k veršům první kapitoly Genese, které se vztahují na první čtyři dny Stvoření.

Na konci dnešního dopisu vracím se zpět k nekromantické evokaci Numenia. Devatenáct let před ní provedl jsem jistý druh evokace dle ritu Pietra z Abana; cílem bylo ovlivnit moje předurčení.

Tehdy za prvního spánku po evokaci zapomenul jsem nejen výsledek, ale dokonce i celkový děj od vstupu do kruhu až po výstup z něho. Teprve po uplynutí asi jednoho roku objevilo se mi v paměti jakési temné tušení průběhu děje. Když minuly dva roky, vrátily se jako blesk do paměti všechny podrobnosti děje i výsledku. Nebylo mi to ale nic platné; jenom tehdy, kdyby paměť nebyla bvgftrřčod začátku utrpěla újmy, byl bych býval ochráněn obrovských škod.

Samozřejmě, také otrava: kdyby té nebylo, obě uvedené operace by se byly nezdařily, neboť věděním ani postojem jsem jim nebyl rostlý.

Ač tehdy mlád, pokládal jsem a pokládám ještě dnes ztrátu paměti za varování, nezasahovati magicky do vlastního předurčení; dnes jest mi známo, že jest to dovoleno jenom mistrům umění, přenesou-li část nevyžitého gilgulu na uměle vytvořené vědomí.

A poučení pro praxi, že beztrestně lze použít pomocných prostředků jen jako rámu k obrazu, aby obraz mohl lépe vyniknout.

Od případu s Numeniem nepoužil jsem již nikdy nekromancie ve vztahu k svému poznání. Nekromancii jsem si vyhradil jen pro případ, že bych zemřelému příteli sdělením řešení Velikého tajemství mohl vytvořit základ mocného iburu pro jeho příští život. A i to jen v jediném případě...

* * *

Nejdříve jsem Vám vylíčil nekromantickou praxi ve vztahu na mystérie Krásky, jakož i magickou evokaci ve vztahu k předurčení. Závěry z toho pomohly mi zabránit neúspěchu v dalším poznávání i osvětlit si zcela úspěch předchozí. I část závěrů, potřebných k osvětlení určitého zasvěcovacího postupu, který vede k poznání tajemství adaptace Kadmona. Tedy jsem Vám nejdříve vylíčil vlastně praktický nekromantický i jiný neúspěch. Úspěchem se budeme zabývat v dopise příštím.

DRUHÝ DOPIS O KABALE

Drahý příteli!

Děkuji za oba dopisy a neztotožňuji se s vysloveným názorem, že moje kabalistické poznání jest universálnější Vašeho. Lišíme se jen v tom, že jsem si zvolil zlomky výroků Diotimy k Sokratovi za tělo poznávací metody, což mi přináší určité výhody. K tomu poznamenávám, že můj obdiv nepatří Řecku antické historie, ale jeho *herojské* době, kterou ale nutno označovat jako *egejskou* v údobí mezi roky cca 1900 - cca 1100 př. n. l., to jest až do doby návratu Heraklidů; v uvedeném rozmezí cca 800 let měly mysteria Krávy, pramenící z esoterismu kalokagathické doby, pro egejskou kulturu podstatný význam.

V dřívějších dopisech jsme se často odvolávali na úzkou příbuznost subjektu s objektem, na stavy „bezčasové vzpomínky“ a mezi „bděním a spánkem“ i na jiné.

Jsem proto povinen podat krátký výklad úhelných kamenů experimentování, aby popis požadavků praxe stal se zcela jasným a praxe sama stala se zřejmou z několika odstavců. To nás nutí odbočit na pole kabaly a komentovat několik začátečních veršů první kapitoly Genese.

Proto nejdříve upozorňuji na *základní* výrok kabaly, přehlížený téměř všemi vykladači kabal. problematiky, zásadně ale platný v kabalistické praxi, t.j. v esoterních uměních: *“Vše duchovní jest ještě tělesné!”* A tak drahý příteli, i „Bůh před počátkem stvoření“, kdy a kde dle slov kabalistů nacházel se v „hlubokém spánku“, měl *tělo*, které kabala nazývá AVIR, „*svatozář*“.

Z fyzikálního hlediska jest AVIR kabaly antologií stavu hmoty ve formě nikoliv éteru, ale *praéteru*; AVIR lze tedy také nazvat nejzákladnější podstatou nejméně organizovaných stavů hmoty, kteráž podstata vznikla rozpadem *zbytků* již dříve stvořených a potom opět zaniklých světů, v terminologii kabaly králů edomských.

Psychofysiologii „hlubokého spánku božího“ kabalisté vykládají existencí dokonalé rovnováhy ve „svatozáří“ AVIR, zapříčiněné anatomii hermafroditismu AVIR jako tělesnosti, s nutností potenčního vývoje v poměru 1:3, kterýž vývoj byl ukončen souběžným vznikem sefir Chochmah a Binah.

Tento potenční vývoj byl ukončen „před svítáním Prvého dne Genese“; jest speciálně vykládán druhým veršem prvé kapitoly Genese a jest vývojem zárodečným v tělesnosti AVIR. Výsledek potenčního vývoje a jeho poměrové nutnosti 1:3 kabalisté znázorňují třemi body uzavřenými v kruhu; 1 - původní bod písmeny Jod, popsany prvním slovem prvého verše: „BE-REŠITH“, který se potenčním vývojem rozšířil v kruh, odkudž plyne číselná hodnota hieroglyfu Jod = 10. Tři body, tj. 3 znázorňují vyvinutou potenci sefiry Kether, v jejíž aktualitě jsou obsaženy potence Chochmah a Binah, jejichž potenční možnost obnáší v sobě *plán tvůrčí činnosti*, zvaný plánem stvoření.

Avšak z kabal. hlediska zmíněné tři body nemohou být opět ničím jiným, než body Jodu; proto Jod jako hieroglyf na určitých místech textu tory jest ozdoben třemi znaky *tagin*. Poměrová nutnost potenčního vývoje 1:3

není tedy ničím jiným, než čtyřmi Jody, ze kterých se skládá hieroglyf matky *alef*, kterou čtveré jod získává zpět původní číselnou hodnotou svého bodu = 1. Alef jest tedy hieroglyfem vyvinuté potence sefiry Kether, kteráž potence jest základnou kosmu a jako taková jest znázorněna křížem hieroglyfu alef; jakmile ale přejde potence Kether v aktualitu, vznikne pohyb, rotace kříže, *svastika*, tj. v kresbě dokonalý hieroglyf matky Alef.

Vážený příteli, prosím, abyste mi prominul školáckost předchozího odstavce, které by se Abraham Abulafia útrpně pousmál. Chtěl jsem jen ukázat, jak možno nepoznatelné poznat za pomoci *analogie*, aniž bychom potřebovali Einsteina. Jak vidno, taková analogie obnáší tři utvařitele: zákon, který určuje kabal. hodnotu písmene jako čísla a její vznik, znaky tagin a skladbu kresby písmen jako hieroglyfů. Tagin slouží k úplnému výkladu kinetické hodnoty písmen. Je-li dbáno výstavby a výkladu takových analogií do všech podrobností, ustupuje autorita takového ben Jochaje Zoharu zcela do pozadí a obsah textů Zoharu jeví se jako nic neříkající. Až do dokončení potenčního vývoje nelze mluvit o subjektu a objektu, ale jen o jejich totožnosti v *objektu Elohim, který se vyvinul v tělesnosti AVIR*.

Jakmile ale dle slov v druhé části druhého verše „VERUÁCH ELOHÍM MERACHEFETH HAL PHENEÍ HA-MAJIM“, což se oficiálně překládá jako „a duch boží vznášel se nad vodami“, kabalisté mluví již o „stavu dřimoty“; absolutní jsoucnost nacházelo se ve stavu *mezi nebytím a bytím, tedy mezi klidem a pohybem* a přitom nebylo žádným z nich.

Prvá část třetího verše „VA-JA' OMER ELOHÍM“ poukazuje na *vnitřní obrat* absolutního jsoucnosti k jsoucnosti, jinak řečeno na obrat pravěle k individuální vůli, to jest k *seberozšiřování*. Tento obrat, který se nazývá „OMER“ (řekl, pravil, vyslovil), znamená, že dříve již zmíněné tři body v kruhu vypsaly ve *tří matky schopné rozplozování*, obsahující v sobě *pratvary* („zárodky“) *hlásek řeči, tedy akustickou podstatu hlásek*.

Kabalisté zakládají na slovu „OMER“ a na speciálním výkladu jeho kabalistického významu svoje studium tvořivých a ničivých schopností zvuku, zvuku, který shromáždil dosud plytkou podstatu stvořeného objektu ELOHÍM v tělesnosti AVIR a oděl ji tvarem, schopným a umožňujícím výstup ELOHÍM z AVIR.

Pojem ELOHÍM ve třetí verši neodhaluje totiž jen působící pole, tedy sefiru Chochmah, ale říká také, že „ON-ONI-BOHOVÉ“ není již téhož stavu s Elohim verše prvního. Název Elohim v prvním verši jest názvem *původního objektu stvoření*, kdežto Elohim třetího verše jest názvem *na dalším stupni stvoření činného tvůrčího subjektu, který vystoupil z původně stvořeného objektu Elohim*.

Druhá část třetího verše, obsahující slavný a podivuhodný výrok: „JEHI AUR!“ poukazuje slovem JEHI (IHI), „budiž“ v písmenech *jod* a *he* na příčinu poruchy hermafroditické rovnováhy v AVIR a druhým *jod* na výsledek poruchy. Potence sefiry Kether přešla totiž v actu: modus infinitivus potence Kether přešel v modus conjunktivus a tím také modi sefir Chochmah a Binah v modus optativus imperativus ...

*

Doufám, drahý příteli, že jste ještě nezapomněl nápis vytesaný v kameni padesáté brány světla inteligence, který jest otázkou „MI (eleh bara) ?“ jakož i

na odpověď, danou ve formě kategorického imperativu. Optativus MI jest věčným resumé třiceti dvou cest moudrosti sefiry Chochmah a imperativus odpovědi světlem úsvitu prvního dne, světlem aktuality Binah.

Nyní mi dovolu, bych se pokusil vyslovit podstatné o Ruách Elohim. Bloudím-li, prosím, abyste mne uvedl na míru skutečnosti. Atribut vševědoucnosti jest odvislý od *zákona souvislosti*, obsahujícího v sobě nutně nejvyšší hranici vědění. Vědění rozšiřuje svou kvalitu a kvantitu úměrnou poměru ubývání omezujícího principu (viz význam Mem), který omezuje mobilní podstatu (viz Alef). Jakmile vědění stalo se úměrným všem hodnotám *atributu Nejvyšší dokonalosti*, bylo dospěno k Ruách Elohim založené na „alefových“ částicích *mobilní podstaty hmoty*.

Na této „alefovitě“ přirozenosti existence ruách Elohim založen jest jeho *praktický sebeprojev*, neboť alefovitě částice mobilní podstaty hmoty jsou zcela v jeho moci. Jakmile matky Alef, Mem a Šin jako utvořitelky hmoty navrátí se zpět do neprojeveného stavu existence tělesnosti AVIR, odkládá Ruách Elohim alefovitou přirozenost, kterou znovu na sebe přijímá v další involuci. Ruách Elohim řídí involuční vývoj tří matek jako utvořitelky hmoty tak, aby tento vývoj sloužil zájmům nespočtu individuálních činitelů, *jehidach*, ve kterých se sám individualisuje, to značí že byl, jest a bude učitelem Mistrů.

Ruách Elohim zakládá Nejvyšší dokonalost absolutního jsoucna božství. A tento atribut, jeví se materiální a intelektuální neomezeností, slouží činitelům jehidah k sebepoznání, ve kterém vrcholí *evoluce*. Právě tak, jako v *materiálu plochy mince* (šekel) zobrazena jest tvárnost vladařova, tak i *částice mobilní podstaty alef plochy šekelu* (intelektu) zrcadlí tvárnost Ruách Elohim, ve které jehidah musí sebe sama poznati. A částice mobilní podstaty Alef, kterými jest opatřena zrcadlicí plocha šekelu, jest tím, co jest z utvářejících činitelů intelektu *nesmrtelné*. Řeknete: hebrejská slovní hříčka. Odpovím: Možná, ale především v jistotě absolutní axiom psychofysiologie kabaly...

Pokračujme: slovo BĀRA (stvořil) prvního verše Genese, vztahující se k sefíře Chochmah, jejímž psychofysiologickým určením jest objekt stvoření Elohim, stává se jasným v následujícím vztahu: beth, dům, palác, obnášející v sobě otcovský princip, jehož určením jest tvůrčí pohyb reš (hlava), který z potenciální existence „Alef“ sefiry Kether ve stavu in actu vynáší *psychofysiologické myšlenkové jsoucno Absolutna* (ens rationis), které jest náplní RUÁCH ELOHÍM verše druhého.

Ens rationis (Ruách Elohim) jako příčina *domyslná* (causa noumenon), tedy nikoliv pomyslná, psychofysiologická tvůrčí činnost a tím také vůle obnáší v sobě pojem příčinnosti spolu s pojmem svobody, které nelze ale uvažovati dle zákonů přírody; to znamená, že Ruách Elohim jako causa noumenon není předmětem empirického soudu (jako nutného odkazu skutečnosti jeho existence), neboť objektivní existence Ruách Elohim jest založena a priori zákony praxe a neslouží teorii, neboť ruách, „dech“, rozdužuje se v generické podstatě a seberozšiřuje v nespočtu individuálních činitelů Jehidah... Ruách Elohim jako objektivní skutečnost čistého *rozumového pojmu v říši nadvědomí* existující, jest proto také na základě spolupojmů příčinnosti a svobody v *objektivní skutečnosti* dění, tedy v *říši vědomí* nutným *ens reale*. Velmi obsažná a nesnadná tematika, drahý příteli!

Jak vidno, *Ruách Elohim* spojuje původní objekt stvoření s tvůrčím subjektem, neboť jest pojmem definice *poměru* mezi vůlí na straně jedné a rozumem na straně druhé, takže se vztahuje na Elohim jako bytostnou inteligenci, jejíž poměr ke všem kategoriím může být vždy jen praktický, za kterouž mez nelze si přivlastňovat její poznání. Nenáleží tedy nijak k vědění, ale z hlediska praxe k *nutnosti*, oprávněnou k uznání dle analogie, prakticky námi používané dle poměru v říši *vědomí*.

Avšak Ruách Elohim spojuje objekt se subjektem zcela jen tehdy, „vznáší-li se“ dle slov Mojžíšových: „MeRAFECHETH HAL PHENEÍ HAMAJÍM“, tj. nachází-li se ve stavu *nejmenšího možného napětí* jeho plodivé schopnosti k *tvárnosti potenciální nezměrnosti*, tedy k děloze rodičí světy (THEHOM), tj. *rodičí Elohim konstrukce jako Sedmibožstvo*. To znamená, nacházíme-li se ve stavu *mezi klidem a pohybem a přitom není žádným z nich*.

Drahý příteli, prosím, abyste vše, do bylo řečeno o Ruách Elohim, pokládal za kabalistické odůvodnění psychofysiologické základny mého experimentování „mezi bděním (pohybem) a spánkem (klidem)“. Pořadí „bdění-spánek“ jest pořadím evolučního poznávání, kdežto pořadí „klid-pohyb“ pořadím vesmírné involuce. Co by Vám jako kabalistovi bylo pomohlo, kdybych byl zodpověděl Váš původní dotaz pouhým popisem praxe a klíč otevírající brány k oné praxi přešel mlčením, jako to činili Reuchlin, Knorr, Moše Cordovero, ibn Paquada a jiní? V předchozím jsme se nezmínili o výsledku porušení rovnováhy v tělesnosti AVIR, znázorněném druhým jod ve slově JEHÍ.

Výsledkem porušení rovnováhy stal se bod počátku, ROŠ, v prapočátku REŠITH: cimcún rason, sebestažení prapricipu! A na tom všem, co se nachází mezi „omer“ a druhým jod ve slově „jehi“, zakládá se *bezčasová vzpomínka extatikova*.

Pojmy a jejich vyslovení artikulovanou řečí bylo až dosud pro jejich plytkost v potenci sefiry Chochmah problematické, jak nám potvrzuje exegese druhé slabiky slova Elohim prvního verše Genese (HIM-ha-jam, tekuté), avšak vyloučením počátku v bodu ROŠ sebestažením (cimcún rason) byly fixovány.

Proto jest vše počínaje od druhého jod ve slově „jehi“ třetího verše poznatelné a vyslovitelné, tj. přípustné otevřenému bádání a proto také sdělitelné.

Co se nachází *před* „omer“ třetího verše, zůstává i v „bezčasové vzpomínce“ *přímo* nepoznatelné; co jest poznatelné pouze *nepřímo* na základě analogie, odvoditelné z obsahu vědomí a převedené do nadvědomí.

Jak vidno, vnitřní vývoj v tělesnosti AVIR jest *přímo* poznatelný pouze v mysteriích egyptského Ptaha filosofie Ohně: proto jsem Vás kdysi upozornil na nezměrnou důležitost psychofysiologického klíče, ještě v naší době získatelného v „Kapli Pneumatu“ tibetského místa SAMJE. Proč? Protože jest dle mého bádání jediným dodnes dochovaným *úplným* klíčem involuce, tj. klíčem otevírajícím bránu z říše klidu (fysické smrti) do říše pohybu (fysického života).

Další slovo druhé části třetího verše, AUR, „světlo“, jest reakcí na příčinnost druhého jod předchozího slova „jehi“ a proto účinkem stažení

cimcún rason. Odtud počínaje máme co činit s kosmogonickým průběhem v prostoru a čase.

Vyloučením jodu z tělesnosti AVIR, tedy vznikem roš, zbylo z AVIR pouze AUR (AVIR-I = AUR), které si dovolíme spolu v dalším krátce charakterizovat ze zcela jiného hlediska, než které jsem uvedl již v dřívější naší korespondenci a které vzbudilo Váš mnou jistě nezasloužený obdiv.

Drahý příteli, dříve než se pokusíme o zmíněnou charakteristiku, dovoluji, abych učinil nežádanou odbočku, ku které mě nutí nikoliv kabalisté, ale turkeštánský filosof Abu Nasr Mohamed al-Farabi naukou o Slově božím (amr) a jeho naplnění stvořením (gaud), ve spojitosti s perským velikým znalcem hudby Ab-ul Faradž Ali al-Isfahani, autorem spisu „Kitab al-aghání“ (Kniha zpěvů). Tento spis, dokončený roku 965 n. l. a tištěný v Bulaku komplet 1868-1869 má *nedocenitelný význam z hlediska archeologie, dějin a gramatiky národů Přední Asie*.

Vzhledem k tomu, že arabské slovo „amr“ a hebrejské omer mají stejný význam, jakož i to, že zmíněný perský autor (píšící arabsky), žijící v první polovině X. stol. n. l., byl současníkem hebrejských masoretů, jest Vám, drahý příteli, ihned zřejmé, o co se mi jedná.

Slovo „omer“ obnáší v sobě totiž základní směrnice oné akcentuace, kterou odvažují se nazývat *hebrejskou akcentuací ecclesiasticus*.

Jelikož samohlásky jsou povětšinou odvislé od akcentů, znamená to, že akcent ecclesiasticus má podstatný význam při vokalizaci tajných jmen božích, kterým říkáme „šem“ a mimo to i při jejich dělení ve vyslovitelná slova. Toto dělení zakládající se na principu dichotomie jest analogií oběhu Luny, ve které přesný bod první a poslední čtvrti tvoří kardinální body dichotomie.

Tak zvané dělicí akcenty v počtu třinácti analogické interpunkci a spojovací akcenty v počtu sedmi vyjadřující užší souvislost slov tiberiádské varianty akcentuace neliší se podstatně od varianty palestinské; babylonská varianta jest velmi odlišná od obou předchozích, což velmi zatemňuje dějiny hebrejské posvátné akcentuace i její samotný obsah.

Na tyto obtíže jsem pomyslel, když jste před několika roky vyslovil přání získat jako předlohu synagonální recenzi. Nevím, zda šames staronové synagogy pražské vykonal Vaše přání. Bylo zapotřebí?

Viz: W. Wickes: A treatise on the accentuation of the 21 so-called prose books of the Old Testament, 1887.

A treatise on the accentuation of the 3 so-called poetical books of the O. T. 1881

A. Davis: The Hebrew accents of the 21 books of the Bible, 1982.

Hudební hodnota:

A. Ackermann: Der synagogale Gesang in seiner historischen Entwicklung. Tato práce jest obsažena ve Winter-Wünsche Die jüdische Literatur seit Abschluss des Kannons, I/III, 1894-1896.

Domnívám se, že je v universitní knihovně.

Synagogální předčítací tóry:

A. Baer: Der praktische Verbeter, 1904.

Dávám osobně přednost rukopisnému svitku, obsahujícímu značky tiberiádské akcentuace, neboť hebrejské tisky Starého zákona jsou mnohdy

tištěny na tak špatném papíře, podobnost akcentuačních značek svádí k omylu (příkl.: mnohdy nelze rozpoznat legarmeh, třináctý dělicí akcent od munach, prvního spojovacího akcentu), výše uvedenému A. Baer, 1904, *spolu s nahoře uvedeným spisem „KITAB AL-AGHANI“*, neboť naše snahy jdou hlouběji, než dovoluje oficiálnost.

Stvořit mocí šemů znamená ovládat zvuk, neboť „magická tvůrčí činnost“ jest ve výsledcích závislá na moci zvuku a variacích této moci, úzce *odvislé od hudebních momentů*.

Moc zvuku shromažďuje podstatu, vytváří tvar, který zvučí a svým zvukem vytváří nové a opět nové tvary, které vydávají zvuky jim vlastní. Vše jest skupenstvím částic podstaty, které víří a tím vydávají zvuk, měnící se dle stavů, kterými skupenství částic procházejí. Kabalistické formulky skládají se z idejí, oděných šatem zvuku.

Avšak mnohé z akcentů nenacházíme u přízvučné slabiky; jsou potom praepositivní nebo postpositivní, aby v těchto akcentech byl vyzdvižen *vztah subjektu k objektu* či *vztah dvou objektů mezi sebou*. To znamená, že akcentuace ecclesiasticus ve vztahu k Jménům Božím a kabalist. formulcám tvoří *zevní doprovod kavany*.

Jak vidno, opět *idea Krásky*, tentokrát v postavě *hudební estetiky* hebrejské akcentuace ecclesiasticus, oděná kontemplačním pláštěm cadikovým.

Drahý příteli, jistě jste se pousmál mému výkladu akcentuace, jako by se pousmál Abraham Abulafia, kdyby mohl čísti předchozí řádky. Proto Vás prosím, abyste to též dovolil mně, neboť opouštím hebrejštinu a přecházím k sanskrtu, kde můj úsměv jest grimasou polemického postoje; tam jsme na tom totiž lépe.

Sanskrtskou analogií kabal. formulky jest *mantram*; z těch jsou opět nejúčinnější ty, které obsahují vlastní jména bytostí védského pantheonu, tj. analogie hebrejských jmen božích.

Mistrem v používání mantramů stává se jen ten, kdo ovládá „šest článků náležejících k čtveřici védu“ (tzv. vedanga). Jsou to: 1. šikšá. 2. čhandas, 3. vjākaranam, 4. niruktam, 5. džjotišem a 6. kalpa.

1. Ceremoniální pořadí mantrarnů v obětním rituálu jest vysvětleno ve trojicích Kalpa-sútra: Ásvalájana-sútra, Hátjájana-sútra a Bandha jána-sútra. Poslední jsou nejdůležitější, neboť obsahují poučení pro adhvarju, hlavního vykonavatele rituálu, jehož mantra zasahují do zvukové energie tattev.

2. „Posvátná akcentuace“, šikšá, byla zaznamenána největším gramatikem sanskrtu Páninim ve dvou versích, *Jadžus* a *Rig*. Další pramen tvoří spis *Prátisákahjam*, sepsaný několika autory. V obou spisech jest zaznamenána speciální tónová výslovnost hlásek manter.

3. *Vjākaranam* od gramatika Pániniho s připojenými poznámkami od Kátjájany a s komentářem jogiho Patanžali, obsahuje úplný přehled gramatických zvláštností manter. Ani jedna z ostatních staroindických gramatik sanskrtu se těmito zvláštnostmi nezabývá.

4. Mnohé z mantramů byly sestaveny již prvními generacemi zasvěcenců-rišiů. Jest proto zřejmé, že význam slov mnohých mantramů nebyl již srozumitelný ani staršímu sanskrtu, natož sanskrtu klasickému. Účinnost mantramů vyžaduje, aby byly nejen správně vyslovovány, ale i

pojmově srozumitelné operatérovi. Objasnění pojmového významu takových slov přináší Jáška ve 13 částech spisu *Niruktam*, ku kterému přiřadil ještě spis *Nighantu*, obsahující úplný slovník souznačných pojmů, obsažených ve védě.

5. Mantra liší se ve své skladbě mezi sebou dle zamýšleného účinku speciální časomírou. Výklad časomíry formulek sepsal Pingala v díle *Čhandovivriti*, a sice v prvních třech kapitolách.

6. Účinek formulek jest podmíněn prostorově a časově. Proto nutno přihlížeti také k údajům staroindického kalendáře *Žjotišem*. Autoři: Áditja a Garga. Mnohé údaje obsahují také staroind. astrologické spisy od Varaha Mihiry.

Tak vypadá výčet staroind. spisů, jejichž soubor zcela osvětluje mantrickou problematiku a tento výčet zakládá můj ironický úsměv a polemický postoj k naukám tzv. okultních společností „tantriků“ v západní Evropě a Spojených státech severoamerických.

K uvedenému výčtu přičleňuji ještě nutnost znalosti indické anatomie „lidské psýchy“, jejíž dokonalý popis obsahuje staroind. *Anatomie* od Vagbhata; vydání německého vědeckého překladu, bylo, jak se domnívám, universitou v Leydenu v poválečných letech již dokončeno.

Neprobozejí uvedené sanskrtské spisy závist kabalistovu?

Přejdeme k řečtině Orfeových hymnů (vydal Abel v „Orphica“, Lipsko-Praha, 1885) v počtu 88 a k nekromantickým formulcím herojské doby Egejců. I když jsou nám srozumitelné a v použití jasné, akcentuace působí obtíže; neboť akcentuační značky *oxeia prosodia* (*accentus acutus*), *bareia prosodia* (*accentus gravis*) a *perispomene prosodia* (*accentus circumflexus*) byly vynalezeny teprve alexandrijským gramatikem Aristofanem z Byzance, takže jsou platné jen pro tzv. helenistickou spisovnou řečtinu, která vytlačila starořecké dialekty, ve kterých bylo psáno dříve, do pozadí.

A čínština? I čínská esoterní praxe poutá náš zájem přes veškeré obtíže, které nám působí, zvláště ve vztahu k Tetragramu a k 72 geniům (viz 72 božstva čínského lunárního roku).

Drahý příteli, promiňte mi obsah předchozích odstavců, které jsem napsal, aniž bych se dříve dotázal Vašeho vědění, neboť mi slouží k odůvodnění čtyř bodů, ku kterým přihlížím při výkladu podivuhodného slova *omer*:

1. k nauce al-Farabiho (spolu s přihlédnutím k Džabir ibn-Chajjanovi a k nauce „Věrných bratří z Basry“; viz *Dieterici*) a ke „Knize písni“ perského hudebního estéta al-Isfahaniho.

2. Dále se mi jedná o připomenutí nezměrné ceny *Archeometru*, který oba vlastníme, jelikož archeometr řeší uvedené problémy jak v řečtině, hebrejštině, sanskrtu i čínštině.

3. To vše mne vedlo k uznání baal-šem-tova *Meira-divotvůrce*, tanaity třetí generace, jako autority na poli sod ha-gilgúl: všeobjímající skutečný mistr esoterismu není dílem jednoho fyzického života, ale řady životů, nepřetržitě po sobě následujících v celkovém časovém rozmezí, určeném pojmem *rakia* prvé kapitoly Genese, kteréž životy potom ve smyslu sod ha-gilgúl nutno pokládati za život jednotný, vyplněný obsáhlou a obtížnou poznávací činností.

4. A konečně k odmítnutí blouznivosti Elifaše Léviho a u nás Dr. Kefera, kteří se velmi zasloužili o rozšíření bludného názoru, že zcela postačí, zašeptá-li Mistr vyvolenému žákovi do ucha kouzelnou formuli, která učiní žáka „pánem velkých arkán“. Mistr předav tak svoje mistrovství, prý zemře stráven ohněm, jak mne ještě před několika dny poučil můj nejstarší syn...

Nikoliv, můj synu, ani jeden ze čtyř autoritativních významů textů Tóry neopravňuje velmistra „A“ k alogonu, že „Móše, zasvětiv svého bratra Arona, byl pohlcen ohněm...“, neboť *autorita Tóry, právě tak i Vědu, má svoji praexistenci v onom ,omer* které bylo Slovem myšlenkového jsoucná Elohim, jehož obsah a rozsah *doslovně* vyplnil vše stvořené. Al-Farabi, můj synu, jedno z největších světů arabské filosofie a ještě větší súfi, byl příliš moudrý, než aby se mýlil... kdežto velmistr „A“, přednášeje význam obsahu Tóry, *odporující* autoritě Tóry, jest bloudícím nevědomcem.

Dále podotýkám, že tematika sanskrtského souboru spisů *védanga* v přeneseném významu osvětluje nejen *příčiny neúspěchu převážné většiny evokací obřadné magie*, ale také i mnohý *evokační* zdar jako pouhý účinek sugesce a autosugesce, tedy jako *subjektivní klam*.

A to zvláště nutno uvážit mladým „čekatelům zasvěcení“, toužícím po evokační praxi „magie nigra“ (mládí jest tak podnikavé!), neboť formulky kabaly kišuf jsou srozumitelné, vyslovitelné atd. pouze znalcům srovnávacího jazykozpytu dávno již mrtvých jazyků národů Přední Asie.

Autosugesce a sugesce, toť příčina, proč Satan černé magie na konec „úspěchů“ evokátora podvede zničujícím způsobem. A říkají-li úvody k černomagickým rituálům, že formulky v nich obsažené, čím více jsou operátoru nesrozumitelné a beze smyslu, tím že jsou účinnější, zapominají dodat *sugesčně a autosugesčně a zcela neúčinné objektivně*.

Drahý příteli, opusťme polemiku a vraťme se k výkladu obsahu prvních veršů Genese.

Moabské, fénické, hebrejské a aramejské slovo „ómer“ jest oficiálně překládané jako „řekl, pravil“. Opřen o srovnávací jazykozpyt semitských jazyků spolu s přihlédnutím k formě jeho druhotného kmene ThMR, jakož i k staroegyptskému „ámar“ a „(ó)mr“, pokládám oficiální překlad nejen za nedostatečný, ale i za nesprávný, neboť jeho *pojmová náplň* jest daleko obsažnější a závažnější, než v pouhém lidském „řekl“:

„Vy-slovil“ (zcela přesně: „vy-hlásil“ (tedy ne „vyhlásil“)) *formulaci zákonné směrnice bytí a dění (tóra) v kategorickém imperativu rozkazu k pohybu, kterým vystoupil z rovnováhy* (mezi nebytím a bytím) jako *tvůrčí subjekt*. Tím jsme také odhalili odůvodnění praexistence Tóry, obsažené v „ómer“ mezi prvním a druhým stupněm stvoření na rozdíl k odůvodnění její praexistence na prvním stupni stvoření, které jest obsaženo ve slově „ATH“ prvního verše Genese. Proto nelze při překladu Genese používat ATH jako determinačního znaku, neboť ATH prvního verše Genese vyjadřuje speciální pojem, velmi obsažný a závažný, jehož výklad nás v tomto dopise nezajímá.

Avšak u slova „ómer“ nacházíme něco velmi důležitého. Vložíme-li totiž mezi součinitele jeho prvotního kmene AMR a sice do pořadí mezi alef a mem písmeno vav, v masoře opatřené vokalizační tečkou cholem, tedy opatřené tečkou vlevo nad ním, vznikne *nomen proprium* „ÓMAR“ (tj. vlastní jméno „Ómar“).

Můj příteli, *pravidla exegese Tóry* obsahují upozornění, že všechna slova textu Tóry, do jejichž prvotního kmene lze vložením Vav opatřeném tečkou cholem (v masoře) vytvořili *nomen proprium*, zvláště nutno podrobiti v jednotlivých součinitelích prvotního kmene speciálnímu rozboru, zdav každém z nich není ukryt speciální pojmový význam, kterým význam slova či věty, ve kterých jest obsaženo, dochází dalšího objasnění.

A dále, že dva ze součinitelů kmene, mezi které bylo zmíněné Vav vloženo, nutno zkoumati z hlediska *abstraktního řádu Pravdy*, kdežto zbývající spolučinitel kmene obsahuje v sobě *konkretum*.

Dle uvedeného předpisu exegese jsme tedy *povinni* zkoumat *alef*, *mem* a *reš* také jako jednotlivé spolučinitele prvotního kmene slova „omer“.

Dnes ještě používané značky tzv. kvadrátního hebrejského písma byly v základě již vytvořeny ve XIV. stol. př. n. l. jako vrstevnice Mojžíšovy a později oficiálně zavedeny Ezdrášem. Jsou založeny na principu *akrofonie*. Jehož význam není nám zapotřebí v tomto dopise analyzovat.

Poukazujeme pouze na to, že principu akrofonie nutno obzvláště dbáti při exegesi pojmového obsahu jednotlivých písmen textu Tóry, při které *povinně* uvažujeme značky písmene, tj. jeho hieroglyf nejdříve v *konkrétním významu* a teprve po zjištění významu v tomto řádu Pravdy jest dovoleno zabývat se významy v jiných řádech Pravdy za pomoci *analogie*.

Výsledek: *Alef* znamená v *konkrétním* smyslu dobytče, v *abstraktním* mobilní majetkovou podstatu, bez které patriarchátní, ale svobodný život starosemitského kočovníka by byl nemožný.

Neustálá *nutnost mobility* takového druhu podstaty zakládá pojem příčinnosti kočování spolu s pojmem svobody života kočovníků na stepích Přední Asie.

Jest to tedy nutnost daná určitým druhem podstaty, ze které vyplývá *pojem příčiny spojený s pojmem svobody*, která přetváří v abstrakci kočovného pastevce ne vždy vábné mesopotamské stepi v ideu Krásy rajské zahrady jako základny života kočovníkova.

Drahý příteli, kdykoliv probírám jantarové kuličky meditačního „růžence“ súfiů, abych zřel Krásu abstraktního bohatství hieroglyfů *alef*, jsem vždy vzrušen, neboť tento „růženec“ súfiů jest analogií ozdoby *zer*, nejsoucí ale jen pouhou ozdobou okolo archy úmluvy. A vjem dotyku kuliček *zer* přenáší mne přes prostor a čas, abych zřel Krásu očima semitského kočovníka.

„Nespočet“ kusů dobytčat shluku stád mobilní majetkové podstaty kočovníků v „nezměrnosti“ rozsahu mesopotamských rovin vedl „blouznivou“ abstrakci Semitovu (ale zcela rovnocennou „vědecké“ abstrakci fyziků) k pojetí „nespočtu“ částic shluku mobilní podstaty objektu Elohim v „nezměrnosti“ rozsahu tělesnosti AVIR.

Budete-li zkoumat magický pantakl „Edenu“, na jehož ploše se nachází kresba hieroglyfu *alef*, dáte mi za pravdu.

Mobilní podstata prvostvořeného a proto také prvobytného objektu Elohim byla v původním pohybu (reš) svých částic anarchická, jak praví speciální výklad jejího stavu Mojžíšem v první části druhého verše Genese, „*thohu va bohu*“. Jako taková není předmětem zkušenosti, neboť existence konkrétní skutečnosti jest založena *zákonem kausality* a nikoliv

bezzákonnosti anarchie, takže pojem podstaty jako „chaotické pralátky“ jest oprávněným pojmem *pouze* v abstrakci.

Pojem, Mojžíšem vyjádřený slovem ‚bárá (BRA) v prvním verši, jest pojmem Elohim jako „domu“ (beth), v abstraktním smyslu *objektu* anarchicky se pohybujících (reš) částic podstaty (alef), který ale v pojmovém obsahu slova „ómer“ (AMR) *dospívá* vložení matky Mem mezi alef a reš k zcela jinému. Hieroglyf písmene Mem označuje vodu; že toto pojetí jest správné, potvrzuje též hieroglyf písmene po mem v abecedě následující: *nun*, ryba, ve skupině jazyků jihosemitských dokonce úhořovitá ryba (příkladně v etiopštině: nachaš, speciálně kluzká hadovitá ryba, všeobecně vodní had).

Princip akrofonie, na kterém jest založena hebrejská abeceda, upozorňuje totiž, že pořadí písmen v abecedě za sebou není náhodné, že bylo stanoveno věcně. Pro exegesi to znamená, že *speciální*, spoluobsažené ve *všeobecném* významu hieroglyfu písmene, řešeno jest ve významu hieroglyfu písmene po něm v abecedě následujícím.

Doufám, že jsem v předchozích dvou odstavcích i v jednom z odstavců stránky předcházející vysvětlil význam akrofonického principu pro exegesi tóry.

Smyslem exegetických pravidel založených na akrofonii jest *usměrnit* meditační abstrakci a tím *zameziti* tvorbu nedovolených alogismů v abstraktních analogiích konkrétního významu hieroglyfu.

Drahý příteli, anarchie pohybu v mobilní podstatě i celé mobilní majetkové podstaty a tím i aktuální pohyb patriarchálního černého stanu, tj. domu semitského kočovníka, byly vždy silně omezeny vodstvem velkých řek (Eufrat a Tigris) i vodstvem náhlých klimatických záplav, dočasně vyplňujícím průrvy stepi, jakož i mořem. Podotýkám, že v pravěku oblast zájmů kočovníkových byla na východě ohraničena řekou Indus a na jihu dosahovala až k Nilu. Konkretum vodstva vedlo proto kočovníka v jeho abstrakci k pojetí hieroglyfu Mem v analogiích abstraktního řádu Pravdy jako symbolu *omezujícího principu*.

Nalezením této analogie abstrakce „blouznivého“ Semity neskončila, ale vedla ho dále k uznání vodstva jako principu *životadárného* a současně principu *oživujícího*. Konkretum vody zakládá životadárnost kočovníka „ráje“ - objektu krajiny - a současně nutnost vody jako stále oživující nejen jeho majetkovou podstatu jako objekt, ale i subjekt kočovníka samého. Je-li vody mnoho - dejme tomu při záplavě - znamená smrt, nebytí, klid. Je-li vody dostatečné množství - ve studnici nebo v kamenité a skryté průrvě vyprahlé stepi - znamená život, bytí, pohyb. A hrozí-li kočovníku smrt žízni, několik kapek vody ho znovuoživí, navrátí mu vědomí, takže jeho ens rationis jest schopno uvažovati skutečnost. Totéž ens rationis před bezvědomím kočovníkovým bylo donuceno zabývati se v nedostatku vody horečnatým fantasmem, jehož předmětem nebyla *skutečnost* - ale především *chiméra* vody, která ho vedla nejdříve k pití smrtící dobytčí moče a potom k žvýkání suchého a horkého písku v domněnce, že jest to znovuoživující voda.

Abych Vás ve Vašem vědění nemýlil, dodávám, že i při životadárné a oživující principiálnosti vody zůstává vodstvo hieroglyfu Mem *vždy* principem omezujícím; jedná-li se o nebytí, smrt, klid, jest principem omezujícím podstatu alef i pohyb reš, zaměřený na konečný cíl stanovený uvážlivostí inteligence.

Jedná-li se ale o bytí, život, pohyb, jest *principem omezujícím* sebe sama. Definuje-li Fabre d'Olivet v překladu druhého verše I. kap. Genese Ruách Elohim všeobecně jako „souffle vivifiant“ („oživující dech“), nesouhlasím s ním, neboť Ruách Elohim jest podroben třem stavům:

1. *klidu*, ve kterém odkládá alefovitou přirozenost, aby přešel do nebytí v tělesnosti AVIR,
2. *pohybu*, kterým přechází jako *činitel individuace* do bytí a
3. *mezi klidem a pohybem*, ve které není žádným z předchozích dvou, ačkoli obnáší v sobě klid i pohyb zárodečně.

V posledně jmenovaném stavu, který jest dle kosmogonie stavem „MERACHEFET“, „vznášel se“, nelze překládati hebrejské slovo ruách jako „dech“, ale jako „duch“, latinsky SPIRITUS, jehož analogií v psychofysiologii semitských hlásek jest jeden z tvarů hlásky vav, a sice *spiritus lenis* ... Nezapomínejme, že v semitských jazycích a staroegyptštině zvukově mizející hláska vav se ve velmi mnoha případech analogicky znovuobnovuje. Avšak toto nové vav se znovu redukuje ve vsuvnou hlásku, a potom se píše písmenem *alef*, ve kterém vytváří střední šikmou čáru ...

Ano, drahý příteli, neobávejme se to jasně říci: Ruách Elohim sídlí ve středních šikmých čarách alefu, částic mobilní podstaty, jako princip individuace a odkládá-li na konci individuální periody svou alefovitou přirozenost a přešel do Nebytí, znamená to, že odloží nejdříve časoprostorové jod cimecům subjektu Elohim, zavěšené na levé straně střední čáry alefu a směřující dolů a dále i jod objektu Elohim, postavené na pravé straně střední čáry a směřující nahoru. Tak se totiž navrací AVR zpět do tělesnosti AVIR ... Jak vidno, nesdílím v případě Ruách Elohim thesi Fabre d'Oliveta, proti které stavím antithesi vodstva Mem omezujícího všeobecně sama sebe jako principu životadárného i oživujícího. O principu životadárnosti vodstva Mem („chošek“, „temnota“) na tváři vodstva Thehom (jako děloha rodící světy) není nám třeba debatovat, neboť se mi jedná o pochopitelný výklad vodstva Mem jako principu *oživujícího*, tj. jako příčiny *podvědomého pohybu*. A žádaný speciální výklad získávám dle principu akrofonie za pomoci hieroglyfu hlásky *nun* jako hieroglyfu úhořovitě, hadovitě ryby, v abstrakci značícího *instinktivní, náhle vznikající a překvapující pohyb*.

Znovu opakujeme, že dle principu akrofonie *speciální význam* hieroglyfu písmene jest osvětlen hieroglyfem písmene v abecedě po něm následujícím. Proto i speciální význam, spoluobsažený ve všeobecném významu hieroglyfu písmena *lamed*, jehož kresby značí osten na tyči k pohánění dobytka, jest obsažen v hieroglyfu Mem.

K čemu slouží „osten na tyči“? K poznání a usměrňování mobilní majetkové podstaty kočovnickovy; omezující princip vodstva Mem jest tedy příčinou podvědomého pohybu částic mobilní podstaty Alef, pohybu instinktivně reagujícího a náhle zachvacujícího „spící“ částice mobilní podstaty Alef.

Jako takové vodstvo Mem náhle oživuje částice podstaty, zachvacuje je *náhle* usměrňujícím pohybem. Život, až dosud v zárodečné možnosti, přechází do stavu *konkrétní skutečnosti*. A *zárodečná možnost života se všemi jeho stupni*, obsažená v částicích mobilní podstaty objektu Elohim, jest v kresbě hieroglyfu alef vlastně šikmou střední čarou kresby, o které jsme již řekli, že jest vlastně šikmo položenou kresbou vav, jehož číselnou hodnotou

jest šest; kabalistická obměna čtení slova „be-rešith“, s počátkem stvořil, ve smyslu „bara-šith“, stvořil šest (možností stupňů života), na to výslovně poukazuje.

Stvořitelsky plánovaná šestka s konečným cílem konkrétna; to znamená, že hieroglyf Mem ve své všeobecnosti obnáší nejen speciálnost instinktivního, podvědomého pohybu, ale i pohyb *cílevědomý* dle tvůrčího plánu. Proto jest Mem spojeno akrofonicky ještě s hláskou Reš, kterýž hieroglyf v konkrétním významu znamená hlavu, v přeneseném významu hlavu patriarchy černých stanů kočovníků, *určující* cílevědomý pohyb mobilní podstaty ... *slovem* rozkazu, které vzbuzuje všeobecné *oživení*, náhle zachvacující celé okolí patriarchovo, neboť pro nedostatek vody nebylo již možno na dosavadním pastvišti ani dýchat; změna se stala nutnou. A co jest semitskému nomádovi nejpříjemnější a nejveselejší? Potřeba násilí boje, kterým se zmocňuje v případě nutnosti nového pastviště s dostatkem vody. Proto provádí svůj přesun nenápadně a lépe řešeno nehlučně...

To znamená, že přesun, který ve sféře zájmů našeho kočovníka jest pohybem *konstruktivním*, ve sféře zájmů jiných kočovnický kmenů jest pohybem *destruktivním*.

A skutečně: semitské reš jest hláskou dvojitou (dvojí tvářnost pohybu) a ještě více: hláskou s čistým, samohlásce podobným zvukem bez doprovodného šumu či hluku! Nemohu Vás dále unavovat dalšími podrobnostmi abstraktivního významu reš. Co bylo zde uvedeno o alef, mem a reš, zcela postačuje k ocenění dalekosáhlého významu slova „ómer“.

Z výkladu významu hieroglyfů písmen AMR vyplývá, že ve slově „ómer“ skrývá se pojem *trojjednotné generické podstaty*:

alef: podstata v její inteligibilitě a potencialitě jejíž mobilností projevuje se *věc o sobě* rozumu. Nemá hmotu ani tíži, a proto neklade žádný odpor. Také nevytváří; obsahuje ale v sobě *individuální formu*, která se má uskutečnit.

Kabalistickým jménem tohoto prvního člena generické podstaty jest *ruách* ve významu „dech“.

Mem: podstata v jejím aktuálním určení, kladoucí odpor realizaci individuální formy tím, že omezuje činností principu reš. Jelikož klade odpor, má hmotu a tíži, takže jest principem hmotnosti generické podstaty.

Její kabalistické jméno jest *majim*, vodstvo pramoře Thehom.

reš: princip energie generické podstaty, který překonává odpor podstaty k aktuálnímu určení, takže tímto principem podstaty jest projevována individuální forma.

Kabalistickým jménem tohoto třetího člena generické podstaty jest eš, „emanační oheň“. Avšak činnosti, která charakterizuje princip energie, se ve významu neliší od toho, co odporuje činnosti. Proto eš obsahuje v sobě *majim*, neboli pasivní prvek činnosti jako omezení sebe. Jelikož určením činnosti eš jest projev individuální formy, takže slouží racionalitě konečného cíle inteligibilního a potenciálního člena generické podstaty, jest i tento člen v něm spoluobsažen. Kabalisté to říkají svým způsobem: *Majim* vychází z *ruách* jako vodní pára z dechu a plameny reš vyšlehuje z *majim* jako plameny blesku z vodstva mračen. A tak jako speciální součástí hlavy jest čelist opatřená zuby, tak i speciální spluobsažené v hieroglyfu reš jest

obsaženo v hieroglyfu písmene v abecedě po reš následujícím, v hieroglyfu šin (zub), jehož kresba znázorňuje *čelist opatřenou zuby*.

Každé jiné čtení kresby hieroglyfu šin jest věcně nesprávně. Úlohou čelisti opatřené zuby jest speciální pohybová činnost, *odstředivá a dostředivá*, způsobující rozměňování potravy.

Slovo eš (AŠ) jest spoluobsaženo ve slově reš (RAŠ); hieroglyfy písmen slova reš (RAŠ) znamenají pohyb mobilní podstaty zapříčiněný cílevědomou uvážlivostí hlavy patriarchovy, kdežto hieroglyf šin vysvětluje, o jaký druh pohybu se jedná:

1. o pohyb soustředění částic mobilní podstaty,
2. o přesun a
3. o následný odstředivý pohyb částic.

Oproti tomu hieroglyfy písmen slova eš (AŠ) nám vyprávějí, že výše uvedené tři druhy pohybu staly se ve slově eš *podvědomě automatickými*, neboť uvážlivá činnost hlavy patriarchovy není v něm již obsažena, ačkoliv hlava zůstává stále příčinou, bez které by činnost šinu nebyla možná.

Drahý příteli, vzpomeňte na ELOHIM jako „ON-ONI-BOHOVÉ“. „ON“ vystoupil činností - z objektu Elohim jako subjekt stvoření Elohim, kdežto „ONI-BOHOVÉ“ stali se činnými činiteli pohybu emanačního ohně eš... v podobě „SEDMIBOŽSTVA“ Elohim. V posledním Vašem dopise nacházím poznámku, že si budete žádat Jmen božích; předešel jsem formulaci dotazu, neboť obsahem všech předcházejících stránek dnešního dopisu přednesl jsem Vám svůj výklad jména EHEJEH AŠER EHEJEH:

1. EHEJEH (.) = objekt stvoření Elohim,
2. AŠER = Ruách Elohim, ens rationis stvoření ve stavu MERACHEFETH jako základna sebeuvědomění a tím také následného sebepoznání Ehejeh,
3. EHEJEH (!) = subjekt stvoření Elohim, kabalisty nazvaný speciálním jménem QADMIEL, jehož úloha jest totožnou s úlohou starořeckého démiurga a který má svou věčnou praexistenci v objektu stvoření Elohim a tím také v AVIR.

Nepochybuji, že jste si povšimnul základny, ze které plyne můj dosavadní výklad: jest tvořen pojmem *árec* (země) obsaženým v prvním verši Genese, přesně vymezujícím *materialistickou* osnovu tkaniva kabaly. Avšak výkladem *sykavky* Š, odlučující se z R, které jest posledním v pořadí čtyř *sonomích hlásek* hebrejské řeči (lamed, mem, nun a reš), byli jsme nuceni dotknouti se pojmu *šamajim* (nebesa), kterým Móše vymezil *spiritualismus* útku tkaniva kabaly v prvním verši Genese. A jest to právě přesné vymezení spiritualismu, kterým nás Móše chrání před bludem blouznivosti mnohých spiritualistů; je-li Vám libo, podrobte hieroglyfy slova šamajim zkoumání...

- Abych neopomenul estetiky, poznamenávám, že čtyřstrunná jihosemitská lyra (etiopsky: KISAR) vzbuzuje na tomto místě moje zájmy, které sleduji v estetice zvuku. Obsahem posledních odstavců chci Vám říci, že i EHEJEH AŠER EHEJEH *není pravým jménem Nepoznatelna*, obklopeného „svatozáří“ tělesnosti AVIR, *které nemá jména*. Kosmogonický názor Mojžíšův, jest názorem ideově-realistickým, což zvláště na mnoha místech zdůrazňují velcí učitelé Talmudu; Mojžíš ve své kosmogonii dává všemu vystoupení *s příčinnou nutností* ze vzájemného působení činitelů, a tím že právě tato vzájemná působení realizují plán a tím také smysl a účel,

tvůrčí základnu kosmogonie. Proto také na začátek kosmogonického pochodu nepředchází všemu představa jáství, ale jáství se postupně vyvíjí teprve v souvislosti kosmogonické psychofysiologie a má vždy *předem* stanovený a *určený* obsah, takže toto jáství jest *jástvím empirickým* a nikoliv „čistým“ *Jástvím*.

A to, můj příteli, má *speciální* důsledky v psychoanatomii a psychofysiologii člověka ve spojitosti s neosobním vědomím, či jinak *nadvědomím*, logickým a transcendentálním subjektem čistého *jáství*, *jehidou*; vidíte, proč jehida není *přímo* v objektální podstatě empirického subjektu člověka spoluobsažena. A zajímají-li Vás v tomto směru podrobnosti, komentujte verše Genese, které se vztahují na antropogenesi... Objekt a subjekt byly v existenci tělesnoti AVIR od sebe *neoddělitelní*, ale *oboustranně se podmiňující*. Po výstupu z AVIR staly se dvěma samostatně existujícími faktory, vzájemně na sebe působícími. QADMIEL, empirické jáství prvotního subjektu Elohim, a proto Métatron, nejbliže za kosmogonického pochodu stojící „válečnému vozu poznání“, a s ním tedy i celý vnitřní obsah *šamajím*, tj. vnitřní obsah empirického jáství vystupující v podobě „*bohů*“ rozdílné inteligence a trvání z eš v plamenech řeky Nahar-Dinur, aby po vykonání stanoveného úkolu v ní opět zanikli, jsou tedy *objektálními*, tj. k celistvosti *objektu přírody náležející*.

Tak vypadá skutečná tvárnost mojžišského *spiritualismu*, útku tkaniva kabaly, dle kterého objekt a empirický subjekt, ač samostatně existující, jsou dvěma činiteli jednoho a téhož: objektu přírody, ze kterého nikdy nemůže vzejít čisté jáství, tj. čistý subjekt poznání. Samostatně existující v *poznatelnosti*; avšak *šamajím* bez spojitosti s *aréc* nemá existence. Proto v prvním verši Genese oba pojmy na sebe navazují.

Drahý příteli, demonstroval jsem Vám, v čem tkvěl omyl nešťastného Elišy ben Abuje, a proč, vzdor jeho velikému a uznávanému vědění, nese provždy epitheton ACHER. Naše obapolné komentování prvních veršů Genese se nám zcela jasnými pojmy řecké filosofie, tj. pojmy očištěnými od omítky blouznivého *spiritualismu* Zóharu, blíží se ukončení. A náš komentář, s několika odstavci, které ještě řekneme, zcela postačuje k tomu, abychom mohli rozeznat rozličnost těla egejských mysterií Krávy a hebrejské kabaly a poznat jejich totožnost v empirickém subjektu jáství, jakož i v pojetí pojmu „čistého jáství“ jako „čistého“ subjektu poznání. Vyličením konkrétního a abstraktního významu hieroglyfů písmen alef, lamed, mem, nun a reš spolu se šin odhalili jsme si tvůrčí zákonitosti, kterými se řídí *vzestup potence* generické podstaty ve smyslu *napětí*, které nutí potenci, aby přešla v akt. *A přechod potence v akt jest autorem Genese vysloven ve slovu „jehi“*.

Pokládám za zbytečně unavující líčiti přechod potence Kether v akt modi Chochmah a Binah, aktivním a pasivním, na které poukazuje první jod a po něm následující he ve slově IHI, neboť to jest dobře známo. Touto problematikou zabýval jsem se obsáhle na několika stránkách „MAGIE DIVINA“ (viz kapitolu „Mathesis a analyza“). Zde jen poznamenávám, že účelem aktivity modu Chochmah jest *pohybovat* pasivní modus Binah ke *skutečnosti*. Kether jako prvotní příčina stává se *in actu absolutní aktualitou*, jelikož obsahuje v sobě nejen *materii*, ale i stav *napětí* v materii: *potenci*. Jsoucnost Ketheru jako *absolutní* aktuality v její produktivní činnosti

nekončí zavedením formy do materie, její činnost se týká zavedení jsoucnosti (actus essendi), která se na tomto stupni stvoření nazývá subjekt *Elohím*.

Z těchto důvodů, drahý příteli, dospěl jsem k přesvědčení, že „dokonalé“ komentování prvních tří veršů Genese jest možné jedině z *hlediska poznávacího schema* „co bylo dříve, zda vejce nebo slepice“; které umožňuje přesné zjištění pořadí hebrejských pojmů spolu souvisejících v obsahu těchto veršů a mimo to, co je neméně závažné, umožňuje přezkoumání tradičního obsahu pojmu Ruách Elohim velmi zatemněného náboženským nánosem, jakož i toho, co bylo o něm řečeno v tomto dopise. Druhé jod ve slově „jehi“ (IHI) jako výslednice aktuality Kether, Chochmah a Binah jest analogií prvotního skrytého bodu, který jest v něm *spoluobsažen*. Proč spoluobsažen? Protože obsahuje v sobě potenci prvního jod, tj. potenci Kether spolu s modi Chochmah a Binah; jako takový jest aktivitou (jod) Chochmah obsažen v potenci čtvrté *sefiry*, *Gedulah*, právě tak jako aktuální pasivitu (he) Binah v potenci páté *sefiry*, *Geburah*.

Hermafroditismus původního jod, jehož potence vyvrcholila aktivitou Chochmah a pasivitou Binah, rozdělil se *nutně* ve dva činitele - *Gedulah* jako činitele aktivního a *Geburah*, činitele pasivního, což vedlo při tvorbě *sefir konstrukce* k přesnému vymezení aktivity členů prvního sloupu a pasivity sloupu levého, jako oddělených *působících jednotek*, jejichž každý pár jako činitelů sounáležitých byl ale v sefirách středního sloupu tedy *neutrálního* sloupu sefir konstrukce opět *sjednocen*. Aktuální *vývoj* sedmi působících jednotek, sefir konstrukce, jest obsažen v sedmi „dnech stvoření“, tj. na sedmi polích jejich speciální činnosti. To vše jest spoluobsaženo v pojmu AVR (v jeho součinitelích alef, vav, a reš a v těchto obsažených speciálních činitelích beth, zajin a šin), který ve třetí verši Genese následuje po „jehi“. Pojem AVR vyskytuje se ve třetí verši dvakrát: podruhé v konečné části verše, „VA-JEHI-AUR“, jejíž oficiální překlad zní „A BYLO SVĚTLO“.

Oficiální překladatelé pojali větu „va-jehi ór“ jako výrok, kterým autor Genese potvrzuje, že kategorický imperativ „jehi ór“! byl tvůrčí silou uskutečněn. S tímto pojetím nelze nám souhlasit, *neboť autorita MIDRAŠE dostatečně nám osvětluje nesprávnost překladu*. Větu „va-jehi ór“ nutno pojmouti ve významu *a bylo světlo, které bylo zde již dříve*“ (jako doprovodný faktor skutečnosti předchozího kosmického „děje“), aby estetickou různicí se barevností ověřovalo exaktnost postupu kosmogonie, tj. exaktnost předcházejících kosmogonických stavů, Světlo, jehož vidmo charakterizuje kosmogonické stavy. To znamená, že nejdůležitější výklad pojmu AVR podává nám autor Genese větou „va-jehi ór“ sám, *výklad realistický*. Světlo různých barev a rozdílné světelnosti tvoří tedy průvodní jev kosmogonických stavů.

Zóhar ha-gadol v traktátu *Sitre tóra* dbá směrnice výkladu AVR daného autorem Genese počínaje druhou větou komentáře k prvnímu verši Genese:

„...nejdříve vytryskl temný, mlhovitý plamen...“ A jak kosmogonickému „ohni“ (eš) přibývalo na rozsahu a napětí, barevně se měnil, až se rozzářil v zeleni delšího trvání, ze které se vyvíjela *černě* různé sytosti; paradoxem této černi původního bodu jod jest, že byla ze všech dosavadních barev nejsvětlejší; a tato černě se rozšiřovala a stále temněla, jak se rozšiřoval původní bod v objekt Elohim. A nejsytější černě obsahu objektu Elohim hlásá, že bylo dosaženo stavu nejvyššího možného napětí, jako základny *konstruktivity*

všeobecné generace i všeobecné destrukce; obsah objektu Elohim ve stavu charakterizovaném jevem zářivé černě jest nadán ničím nepřekonatelnou explosivností. A tato explosivita, je-li dostředivá, vytváří nutné podmínky všeobecné generace, je-li ale odstředivá, znamená všeobecný zánik.

Tak vypadá charakteristika barev světelného záření eš objektu Elohim, obnášejícího v sobě stavy prvního stupně stvoření.

- - - Mozkové trusty největších zločinců všech dob, atomových vědců, kterým termonukleární reakce nemůže dopomoci k světovládě, snaží se dnes vyvinouti *absolutní* zbraň; zajímá mne, zda si přiznávají, že vykřičení kabalisté již v dávné době vlastnili obsah toužené absolutní zbraně, uzavřený ve zcela jednoduchém skleněném obalu v podobě vejce. A jest velmi zajímavé, že účelem *absolutní* destrukce není omezit se jen na objekt, ale zasáhnout tvůrčí subjekt, kterému děkuje za svůj vznik, a převést ho do stavu Nebytí...

- - - Na druhém stupni stvoření, jehož základnu tvoří právě obsah objektu Elohim ve stavu charakterizovaném nejsytější čerností, jest černý obsah objektu „*omýván* ohněm *šinu*“, eš, aby se stal nejdříve olověně šedým a pomalu přešel ve stav druhého jodu, který se znamená zářivou bělostí, oslnivou bělostí krystalků zmrzlého sněhu odrážejících sluneční paprsky: obsah objektu Elohim dospívá fixace v podobě bělostných, nejvýše zářivých krystalků hruštičkovitého tvaru ... *cimcúm*. Explosivita se mění v *expansivitu*. *Explosivnost byla odstraněna albifikační fixací, takže zbyla pouze expansivita.*

Na třetím stupni stvoření, jehož výklad není předmětem tohoto dopisu, oslnivě zářivá krystalická běl postupně se roztéká prostřednictvím zvláštní zeleně, téměř totožné s dále se udržující zelení, ze které postupně vznikla čern na prvním stupni stvoření, v základní modř, tato ve žlut, která ústí v tmavé, ale rumělkovité červení s opalisujícím leskem. Přechodnou zeleň mezi modří a žlutí, jakož i přechodnou oranžovou mezi žlutí a červení není třeba zde zatím uvažovat. Třetí stupeň jest vlastně druhou fixací, kterou zveme dle výsledného barevného jevu *rubifikační*.

Uvedené průvodní jevy ve stavu zbarvených „světel“, lépe řečeno barvitého *záření*, jako konkrétní znaky umožňují učiniti následující závěr o existenci AVR na třech prvních stupních stvoření:

- a) na I. stupni jedná se o energetiku mobilizace podstaty z tělesnosti AVIR a jejího generačního zmocnění nigrifikačním pochodem jako potenciální základy *všeobecné generace*.
- b) na II. stupni se jedná o energetiku již mobilisované a zmocněné podstaty objekt Elohim a její fixace albifikačním pochodem jako aktuální základy *všeobecné regenerace*.
- c) na III. stupni stvoření se jedná o energetiku aktem *cimcúm* (albifikace) v bodu reš (druhé jod ve slovu „jehi“) fixované podstaty a jejího šestistupňového vývoje rubifikačním pochodem jako potenciální i aktuální základy všeobecné *individualisace*.

Drahý příteli, všeobecný výklad pojmu AVR, který jsme přednesli, plyne jen z hlediska „světelnosti či světla, které zde bylo již dříve“, tedy z hlediska konkrétního jevu jako ověřujícího kosmogonické stavy. Úvaha o *vnitřním* obsahu pojmu AVR, spolu s obsáhlými podrobnostmi o kvalitách jeho energetických hodnot, bude tvořit v příštím našem dopise, dovolíte-li to ovšem, úvod k pokračování komentáře k veršům 4 a 5 I. kap. Genese, ve kterém budeme společně řešit *problematiku organonu ADAMA-KADMONA*, za

účelem poznání pravdy o „světlech“ v jeho tělesnosti a o silách v nich inherujících.

Drahý příteli, komentář tří prvních veršů Genese z hlediska pojmu *árec*, svým rozsahem v kabal. literatuře ojedinělý, napsal jsem z několika důvodů, z nichž některé se týkají Vás a některé mne. Především, abych podal Vám definitivní důkaz o totožnosti základních činitelů praxe egejských mysterií Krásky s požadavky, které klade nám oběma praxe posvátné kabaly v pojmech bárá, Ruách Elohim, ómer, jehi a aur. Zbývá mi ještě vzpomenouti Mistra, jehož *ens rationis* spojuje hebrejskou kabal. praxi s egejskými mysteriemi Krásky. Byl jím heros města Théb v Bootii středního Řecka, *Kadmos*, syn fénického krále Agenora a Telephasy, bratr Evropy, kterou unesl sám Zeus; stavitel akropole města Théb, Kadmeie, thébského hradiště. Kadmos stal se později králem ilyrským, což odělo jeho heroickou postavu šerosvitem tragiky ... V jeho době Féničané spolu s Hebrejci tvořili jeden národ, ve kterém Féničané byli elementem usedlým, kdežto Hebrejci kočovnými pastevci. To vysvětluje, proč féničtina a hebrejščina jsou jazykem *totožným* až na nepatrné obměny nářečí.

Za druhé jako vysvětlení obsahu tří Jmen, jejichž celek tvoří jméno EHEJEH AŠER EHEJEH. Za třetí k přezkoumání sebe, zda jsem již dosti připraven napsat „mistrovský komentář“ k veršům 1 - 17, I. kap. Genese z hlediska tří řádů Pravdy, kterým bych sám sobě ověřil požadovanou kvalifikaci na poli kabaly berešit i merkaba jako bezpodmínečně nutný předpoklad k *beztrestnému* odhalení závoje, kterým Mistři kabaly zahalili adaptaci Adama-Kadmona.

A konečně již použitím toho nejprostšího a nejjednoduššího exegetického prostředku, jakým jest princip akrofonie, *poukázal (jsem) svému nejstaršímu synovi na ilusornost mistrovství mnoha uznávaných světů západního esoterismu.*

TŘETÍ DOPIS O KABALE

Vážený příteli,

než přejdeme k několika odstavcům líčícím praxi, jsem povinen Vám poukázat na spojovací pojem, kterým pojmy země, árec a nebes, šamajím, jsou spolu spojeny jakoby mostem.

Lesk, který lpí na světle energetiky AVR, pro svou osobitost velmi závažný, činí energetické stavy AVR přístupné poznání a sice analogiemi nebo přímo *extatismem*.

A tento „lesk“, hebrejsky *hašmal*, tvoří také převážný obsah pojmu *šamajím*, nebes, takže byl vždy předmětem zájmů *extatické prakse jorede Merkaba*, jejíž základy údajně vybudoval Jared, syn Mahalelův; Enoch, syn Jaredův, dospěl touto praxí k suverénnímu Mistrovství. Dokonalou ukázkou výsledků jorede merkaba jest *više Ezechielova*.

I po zániku prorockých škol byla prakse jorede merkaba dále pěstěna. Ještě v dobách velkých gaonů mnozí z nich byli ji zcela oddáni, jak svědčí talmud, ku příkladu o *Jochananu ben Zakaj*.

Jorede merkaba byla *teofanickou* praxí, *hašmal*, lesk, používaný v exegezi pojmu *šamajím*, tvoří v teofanických visích doprovod, který dokonce daleko zasahuje i do konstrukce „trůnního vozu“ JHVH.

Tím chceme povědět, že extatická prakse, jejíž základní praktické požadavky, které jsou vybudovány analogicky základním kosmogonickým stavům, odpovídá dokonale i požadavkům prakse praktické *teosofie*, jejíž uskutečnitelnost velmi mnoho esoterních autorů přičítá pouze náboženským soustavám. *Všichni* tito autoři se dopouštějí omylu, a sice jak v teorii, tak i v praxi, neboť pojem *hašmal* spojující zemi a nebe, jest proto pojmem spojujícím *berešit* s *merkabou* v podobě extatické prakse, založené na analogii základních kosmogonických stavů.

A nyní, vážený příteli, podrobme se společně pečlivému trainingu. V krátké době budou *kosmické podmínky* nám oběma tak příznivé, že bude možno vykonat poznávací návštěvu u *Sata-Pesajah*, jehož určením jest být geniem - stálice *Sirius* v souhvězdí Velkého Psa.

Vzdálenost Siria od naší země obnáší, řekněme přibližně 15 světelných let, takže vzdálenost kterou musíme překonat tam i zpět, jest cca 30 světelných roků. Nám ale není v tomto směru zapotřebí uvažovat princip relativity, jako to musí nutně činit nadšenci kosmických letů, ani problém mezní rychlosti. Při našich kosmických letech pracujeme v podmínkách, které „zde již byly dříve“ než došlo k proslulému *cimcún rason kabaly*. Zpáteční let bude dokonce tak rychlý, že bude vykonán v údobí jediného *psychofysiologického trhnutí*.

K tomuto účelu jsme vybaveni technickými prostředky, vytvořenými nejdokonalejším konstruktérem všech dob, jaký byl, jest a bude: EHER AŠER EHEJEH. Jsou to:

1. dvoustupňová raketa, jejíž konstrukce je tvořena naší vlastní *imaginací*,

2. spolu se dvěma samostatnými, automaticky pracujícími řídícími systémy. První stupeň rakety jest opatřen řídicí soustavou, která se jmenuje *puđ*, druhý řídicí soustavou *vúle*.
3. Palivo, na jehož dokonalosti závisí akční rádius doletu: *dokonalost sebezapomnění*.
4. Kosmodrom: naše *fysické tělo*.
5. Přistávací plocha na Siriu: *bezčasová vzpomínka*.
6. Automatický navigační přístroj, usměrňující automatiku řídicích soustav: *magický znak* genia Sata-Pesajah.
7. Startovací plocha zpátečního letu: *pantakl s hieroglyfem hebrejského písmene Thau*. Chcete-li, můžeme místo Thau použít řeckého *oméga*.

Tak vypadá seznam sedmi všeobecných činitelů našeho technického vybavení; z každého z nich ale plynou činitelé speciální, které neuvádím, ponechávaje je Vašemu praktickému poznání.

Obraťme se na hlavního teoretika letu, aby nám vysvětlil své požadavky, které nám klade, aby vytyčil úspěšnost letu. Jsou v zásadě čtyři:

1. První z nich označil jsem již v úvodním odstavci jako „kosmické podmínky“. Jejich příznivost či nepříznivost úspěšnosti letu zjišťujeme pomocí vztahů horárního téma letu k našemu vlastnímu thema genethliacum na straně jedné a k místu stálice Sirius na straně druhé.

2. Druhý z požadavků hlavního teoretika klade nám za úkol osvojit si povšechné vědomosti o stálici Sirius, které nám dává k dispozici exaktní věda. Nikdy nezapomínejme, že exaktní věda jest služebnicí esoterní praxe.

Exaktní věda nás upozorní, že stálice Sirius jest vlastně dvojhvězdou, tj. hvězdným obrem, doprovázeným hvězdným trpaslíkem, kteří se otáčejí okolo společného těžiště, atd. A podaří-li se naše návštěva u Sata-Pesajah, zjistíme, že starým Egypťanům byla tato skutečnost dobře známa nejen se všeobecnými zákonitostmi dvojhvězd, ale i se speciálností sil dvojhvězdí.

Proto nám hlavní teoretik zvolil za cíl letu Sirius; dvojhvězd jest podle odhadu na hvězdné obloze cca 25 procent z celkového počtu hvězd, takže v silových komponentech kosmu hrají rozhodně úlohu, která si zasluhuje zvláštního poznání.

3. Třetí požadavek klade nám za úkol provést klasifikaci Sata-Pesajah v říši *idej*, tj. v říši *sil*.

Rozřešení tohoto úkolu velmi usnadňuje meditační část trainingu. Mimoto nás upozorní na eventuální nebezpečí, kterým nás, vetřelce, může Sata-Pesajah během naší návštěvy ohrozit.

Údaje, které v tomto směru poskytuje tradice, nutno přezkoumat, neboť jsou mnohdy plny omylů, zaviněných vykladači tradice.

Použijeme k tomu autoritativnosti *planisféry archeometru*, který nám poví vše o kvalitě Sata-Pesajah v říši *idej*, kdežto archeometr nám sdělí přesně číselné údaje silových kvant i analogií. Těší mne, že oba můžeme použít tohoto nástroje k rychlé a přesné orientaci, nástroje, který byl pýchou řádové existence R+C cabalistique, jako kdysi tarot pýchou organizace Iullistů.

4. Posledním požadavkem, který klade hlavní teoretik letu, jest studium jednotlivin kresby magického znaku Sata-Pesajah; po splnění tohoto požadavku předá nás péči Velkého konstruktéra (nebo chcete-li Velkého

používaného za evokací. Po jeho dokonalém zvládnutí představivosti, odložíme ho na první místo v zásobárně paměti, aby v případě potřeby nepatrným úsilím byl ihned po ruce.

d/ Poslední disciplinou imaginačního cvičení jest zvládnutí magického pantaklu, obsahujícího kresbu hieroglyfu hebrejského písmene Thau (nebo chcete-li, řeckého oméga). Imaginačně zvládnutý pantakl uložíme pečlivě na druhé místo v zásobárně paměti. Vytváří nám startovací plochu na Siriu k okamžitému zpětnému startu a proto je životně důležitý.

2. Druhým v pořadí technického trainingu jest cvičení *meditační a kontemplační*. Konáme je vsedě se vzpřímenou páteří, usazení pohodlně s nenásilným regulováním dechu.

Začínáme je uvažováním poznatků, které nám dává ve vztahu k Siriovi k dispozici exaktní věda; potom pomalu přejdeme k pozorování kresby magického znaku Sata-Pesajah, vyrytého již dříve imaginačním cvičením do plochy intelektu, *dovnitř* obráceným zrakem jakoby (šlo o) umělecké dílo, abychom dále pokračovali kontemplativním odvozováním idejí. Nepotřebuji Vám dokládat, že smyslové ústroje jsou odkloněny od vjemů počitků zevních k počitkům vnitřním.

Výše zmíněnou posici zaujímám pouze při uvažování exaktních vědeckých poznatků a při uvažování „postav“, ku kterým náleží také Sata-Pesajah.

Jedná-li se ale o uvažování „tváří“ („obličejů“), kterým výše uvedené „postavy“ jsou jen doprovodnou, lesknoucí se (viz hašmal) ozdobou atributu, používám *posici kabalistů* tj. „pokorou“ hluboko skloněné hlavy zachycené mezi kolena, jakož i zahalení bílou, vlněnou meditační příkrývkou. Posice velice nebezpečná sklerotikům...

Ze speciálních důvodů zrakových vjemů ve stavu MeRACHEFETH používám již při meditaci umělého bílého světla, nepatrně žlutozeleně zbarveného. V tomto směru vyhovuje mi nejlépe plynová, lihová lampa (opatřená svítící punčoškou). Do náplně lihové nádržky přidávám několik kapek éterického oleje, dle tradičních analogií.

Jednoho se pečlivě střežím: usnutí, neboť spánek snadno obloučí unaveného. Naším cílem ve stavu mezi bděním a spánkem není dosažení jasnovidného snu (chlom), který ponecháváme žákům, ale vědomá vise (marah).

3. Nyní Vás prosím, vážený příteli, abyste si zaopatřil *černou* vlněnou příkrývku a obšil ji kolem dokola obrubou z vlněných trásní, zbarvených bíle s nepatrným příděchem žlutého okru, neboť přistoupíme k nácvičku *stavu mezi bděním a spánkem* (MeRACHEFETH), který jest ale obtížnější než cvik kosmonautů tancem v centrifúze.

Proto nejdříve uvedeme, že ovládnutí stavu mezi bděním a spánkem v rámci požadavků ilustrace Ruách Elohim ve stavu MeRACHEFETH jest pro velmi mnoho lidí nedosažitelné.

Zvládnutí tohoto stavu je nedosažitelné i mnohému mistru esoterní praxe, jakým byl ku příkladu náš obapolný přítel Lasenic. Proč? Protože „mnoho věděl, ale ještě více mohl“!

Mistrům praxe jeho typu osvědčuji se nástroje a evokační kruh; zrcadlo intelektu, byť vytríbené, zůstalo poplatným jejich magicky zmocněné vůli. Případ Papuse a jiných - nadšenců vůle.

V našem případě se nejedná o vyvolání astrálních existencí a jejich řízení magickou vůlí za účelem, který je pociťovatelný nebo hmatatelný v exaktním smyslu; nám se jedná o dosažení poznávacího stavu „bezčasové vzpomínky“, ve kterém na základě původní úzké souvislosti subjektu s objektem docházíme předem zamýšleného určitého poznání objektu, který se odtahuje exaktnímu poznávání. Patříme mezi nadšence poznání.

Čím jsou tito nadšenci poznatelní? Kresbou hieroglyfu *šin*, vyrytou rydlem jejich mocné imaginace nad úžlabinou mezi očima.

Čím se liší? Kresbou hieroglyfu *šin* jako nadšenců vůle, kresbou hieroglyfu ústředního emanačního ohně *eš*; kresbou hieroglyfu *šin* jako nadšenců poznání, kresbou ústředního ohně *poznání*, zrcadleného plochou intelektu...

Čím jsou vnitřně totožní? Voláním *Elim*, voláním božstva sudby! Jak se vnitřně liší? Opět voláním *Elim*, které jest voláním božstva sudby. - - -

Zajisté jste si, drahý příteli, povšimnul, že před usnutím uvolní se vám vždy a náhle napětí svalstva. Vjem tohoto uvolnění vznikne zevním počítkem smyslů. Po uvolnění jste ještě nepatrnou dobu schopni usměrněné, tj. logické myšlenkové činnosti, která přejde v činnost nespořádanou, zmatenou, nedoprovázenou již více zevními počítky smyslů. Tato nespořádaná myšlenková činnost zaniká náhle se dostavivším spánkem.

Jistě jste také vícekrát upozoroval, že zmíněná nespořádaná myšlenková činnost *nemusí* vždy spánkem zaniknout, ale že bývá někdy ukončena náhlým a prudkým psychofysiologickým *trhnutím*, kterým se stavíte na nohy a které ihned navrácí smyslům zevní bdělost.

Aniž byste byl dospěl k spánku, byl jste navrácen stavu bdění.

Někdy jste opět upozoroval, že zmíněná počáteční myšlenková činnost po uvolnění svalstva není doprovázena smyslovým počítkem světla, nýbrž temna, i když se snažíte usnout za světla lampy. Jakmile ale spořádaná, logická myšlenková činnost přejde ve zmatenou, logicky nespořádanou, začne vznikat počitek bílého světla se žlutozeleným odstínem jakéhosi šerosvitu a to i tehdy, usínáte-li za tmy. Zdroj světla nikde nevidíte, máte dojem, jako byste světlo vnímal zavřenýma očima.

A v tomto světle nespořádaná myšlenková činnost začne se *náhle* zabývatí zrakovým vjemem zmateného děje, plného postavami výrazných a podivně živých barev, opředěných jakoby šerosvitem.

Chápete podvědomě, že jest to *exaktní* děj, jehož obsah nemůžete pochopit, přesto, že to jasně vidíte. A vyvinete-li úsilí, abyste mu porozuměl, stane se ještě zmatenějším a nepochopitelnějším, neboť samo Vaše myšlení jest ... zmatkem.

Potom uslyšíte *hlas* něžně šeptající, nebo zoufale volající ženy, či mírný a ušlechtilý hlas muže, který ale mnohdy jest i burácející jako ozvěna hrozivého zahřmění.

Lhostejno zda něžně šeptá, nebo zoufale volá, je-li mírný či ušlechtilý, či zaburácí-li; jedním slovem, které vyřkne, drahý příteli, jest Vaše vlastní jméno: buď jméno nebo příjmení. Nebo i jiné jediné slovo, nikdy dvě.

Lhostejno zda Vaše jméno nebo jiné slovo: jest to vždy zvolání, pronikající Vás náhlou zachváceností psychofysiologickým trhnutím, které Vás okamžitě navrácí stavu bdění.

Zeptám-li se Vás, co to vše znamená, vím předem, že mi odpovíte slovy mužů žluté rasy: „*Sami bohové byli přítomni v údolí!*“ K tomu dodejme, abychom mluvili exaktně, *v úžlabině mezi očima.*

Sami ELIM, bohové, jichž určením jest sudba dle zákona gilgúl, nás *uvědomují* voláním, něžným toužíme-li, zoufalým vzdalujeme-li se, mírným a ušlechtilým, přibližujeme-li se, či hrůzným zaburácením, nechceme-li uposlechnouti *sudby nadšence poznání.*

A samotní Elim sudby, shromáždívši se v úžlabině mezi očima nám ukazují, jak to máme činiti, abychom se jimi stali...

Především únavou se připravit ke spánku a ulehnout na černou vlněnou přikrývku s okrově bílými trásněmi, změnit několikrát polohu boků jako před spánkem, než se dostaví uvolnění svalstva.

Uvolněním svalstva změnil se náš psychofysiologický stav: *přešli jsme ze stavu pohybu do stavu mezi pohybem a klidem.*

Potom nesmíme dovolit, aby počáteční logicky usměrněná činnost myšlenek přešla ve zmatenou; proto imaginujeme zářící bod velikosti zrna čočky, jakoby vzdálenou hvězdu.

Jakmile se bod stane imaginačně pevným, začneme ho *přibližovat*; nejdříve pomalu, potom se stále zvyšující rychlostí. Ale plynule a bez trhavého přerušování, jako bychom pozorovali hvězdu, letící k nám z hvězdných dálav, která se přibližováním stále zvětšuje.

Jakmile dopravíme imaginačně bod stálým přibližováním tak blízko, že vznikla velikost sportovního disku, rozširujeme obsah představy tím způsobem, že začínáme objevovat na povrchu svítícího disku nejdříve jen tušenou, avšak stálým přibližováním stále více a více zřetelnou kresbu *magického znaku*, který chceme řešit; nezapomínejte přitom, že povrch k nám letícího disku není plochý, ale vypouklý - neboť původní bod měl tvar zrna čočky.

A když letící disk získá velikost vyplňující 3/4 celého Vašeho zorného pole, propadněte představě, že se k Vám přibližuje svým středem také zezdola, takže začne vznikat dojem, jako byste se vznášel nad ním.

Rychlost se nezmenšuje; okraje disku stálým přibližováním zakryly celé zorné pole, takže přerostly obzor, atd., až vznikne představa, že srážka je nevyhnutelnou.

A potom vznikne, aniž byste tomu chtěl *náhlá* reakce na tuto představu: *podvědomě zaváháte!* Toto podvědomé zaváhání jest prvním znamením, že celý imaginační pochod byl bezvadně proveden.

Ale co to? Čočkovitá plocha disku, jehož okraje přelétly před chvilkou hranice zorného pole, se pojednou svými okraji vrací zpět; máte představu, že světelný disk s kresbou magického znaku na jeho povrchu se začíná od Vás vzdalovat se stále rostoucí rychlostí - aniž byste tomu chtěl.

To jest druhou známkou dobře provedené imaginace, avšak značí, že jste *váhal příliš dlouho.*

Chcete zpáteční let disku vůlí zadržet a nedaří se Vám to? Další známka dokonalého vedení představy, která tentokrát potvrzuje, že jste přibližoval disk dostatečnou rychlostí. Znamená to ovšem *konec* pokusu.

Zdaří-li se Vám zadržení disku, takže se začne vracet k Vám zpět, byla původní rychlost přibližované představy *nedostatečná*. Nutno skončit, buďto propadnout spánku, nebo se vrátit vědomí.

Aby vše bylo zdárně dokončeno: jakmile se projeví *podvědomé zaváhání*, znamenající, že *Eros* nemá již dosti sil překročit místo, kam jsme dospěli, jest zapotřebí bodnout se ostruhami *vůle*, zavřít „oči“ - a skočit *střemhlav* do středu disku.

Při tom Vám na tělo naskočí „husí kůže“. Skok *střemhlav* do středu objektu jest totiž nechtěně doprovázen pocitem *hrůzy*: další známka dobrého provedení.

Na něco Vás upozorňuji, byť byste se tomu i vysmál: naskákejte nikdy, začíná-li se disk již vzdalovat, protože poznáte, že rychlost vzdalujícího se disku jest větší rychlosti Vašeho pádu. Toto poznání stupňuje pocit *hrůzy* tak silně, že může nastat výron krve do mozku nebo šílenství, Imaginace má dvě ostří jako afghánská dýka.

Skok *střemhlav* do středu disku jest samozřejmě doprovázen pocitem pádu do *prázdna*, což jest jasné.

Jakmile pocit *hrůzy* dostoupí vrcholu uvědoměním, že chybí jen nepatrná chvilka k dopadu a roztríštění, takže čekáte neodvratnou smrt, nastane něco neočekávaného.

Dopadnete totiž bezbolestně do „*bezčasové vzpomínky*“ *extatikovy*, vznikne dojem jako byste se náhle probudil po dlouhém a nepříjemném snu na místě, které jest Vám *podvědomě* známé a jehož polohu jste již velmi dávno zapomněl. A potom, drahý příteli, *uzříte a uslyšíte, neboť MARAH, vědomá vise, začíná*.

Obsahu *vise* přihlížíme jako nezúčastnění diváci - neboť *jechidah* - jako čistý subjekt poznání jest indiferentní k reji objektálního děje. Chce jen poznat, že on...

- - - Teď dovolu, abych v sobě oživil *vzpomínku* z dobrodružného mládí. Nacházím se v Marakěši; byť velmi unaven cestou v horku dne, vstupuji do nočního podniku a usedám, neboť chci *uzříť*.

Všímám si dusné atmosféry, bzučící větráky jakoby nebyly - neboť *Semava* (česky „Smavá“, „Usmívající se“) afghánská perla, jedna z předních tanečnic moslimského světa, dnes v noci na nízkém podiu - tančí.

Totěž, co nyní vyprávím Vám; vyprávěl jsem jednou *Jelizavetě* *Nikolské*, která o několik let později, tedy za několik let po ději, který vyprávím, tančila na témž podiu - nahá.

Semava - tančí a tančí ušlechtilými pohyby štíhlého a pružného těla *súdánské gazely*, vznášející se po stepi. Nebo jest to *růžová klisna kočovníků* z kamenité pouště, jejíž *rodokmen* jest starší a ušlechtlejší rodu *Prorokova*, či snad *bílá velbloudice Bišarinů* horního Egypta, drahokam v čelence přírody?

Řekněte přece: *mašallah* ! ...jako když obdivujete *růžovou klisnu* či *bílou velbloudici*... ať ji neuřknete!

Mašallah ! Sotva jsem vyřknul slovo *obdivného údivu*, *Semava* - jako na pokyn *neviditelného choreografa* - *seskakuje* *plavným pohybem* z *podia*.

Vzdech plný touhy a individuální žádosti zachvěl ovzduším sálu, neboť komu dnes Alláh přisoudil štěstí pro zbytek dnešní čarodějně noci?

Semava tančí při chůzi mezi stolky, aby tu a tam upřela svoje škádlivé oči.

Ano, překrásné oči, jsou to velké hnědé oči gazely súdánské stepi, růžové klisny i bílé velbloudice, které na mne upírá, neboť stojí náhle přede mnou. Jsou to oči vlhkého a opalizujícího lesku, oči něžného i vášnivého příslibu.

Potom sklání hlavu a jakoby kývla, odhazuje z čela nazad vrkoč modročerných vlasů.

Čeká; čeká jak se mi zdá, již nesnesitelně dlouho, neboť slyším zvuk nespokojenosti diváků. Očekává, že jí připevním bankovku na bílé čelo a v jejím očekávání slyším zvuk nervosního chřípí, který mi připomíná - sykot nachaše, jihosemitského hada. Sykot, který varuje; Semava nikdy nedodrží svůj něžný nebo vášnivý příslib. A chcete-li, aby slib dodržela, dovede se ubránit ostrím afghánské dýky.

Nedočká se, neboť moje kapsa je právě prosta pozemských statků.

Vztyčuje hlavu a pohlíží na mně chvilku pohrdavě, potom si přehodí závoj přes hlavu, aby zklamaně odběhla. Mám bystrý zrak; všímám si jejího vzrušení, které chce skrýt.

Zvednuv se, zaplatím a odcházím. A při odchodu cítím, jak odněkud na mne upírá toužící i prosící oči.

Toužící, protože poznala moji totožnost s oním, který ji v jiné části islámského světa, na severozápadní hranici Indie, za světla kohistanské Luny donutil k příslibu, šťastně obrátiv proti ní ostrí její afghánské dýky.

I prosící, neboť hadí sykot dechu jejího chřípí, který byl nástrojem fakíra z Ipy, tehdy rozprostírajícího svoje sítě nad moslimským světem, jako v minulém století Šamyl kavkazských hor, změnil se v magickém svitu Luny v dech mladé ženy, oddaně odpočívající po boku někoho, koho má ráda, protože ho *musí* mít ráda.

Toužící i prosící od oné noci, plné stříbrného světla se žlutozeleným odstínem, *marně*. - - -

Drahý příteli, příběh, který jsem kdysi vyprávěl Nikolské a dnes Vám, stává se ve mě vždy živým, kdykoliv soudím o poměru objektuálních sil jako idejí k čistému subjektu poznání, kterého kabala nazývá jechidah. I obráceně, neboť sám osud mi v mých životních, exaktních zážitcích osvětlil mnohé, co uniká při esoterním studiu a esoterní praxi mnohým jinak velmi vzdělaným mužům.

Jechidah zřící v extatickém stavu vědomí, tj. v extatickém stavu empirického subjektu objektuální síly, jest *povinen* zachovati si roli zřece, diváka, kterého laskání a přísliby objektuálních idejí (sil), nemohou získat, i kdyby to byla největší objektualita, která se jmenuje Quadmiel či Métatron. Nikdy nám není dovoleno zapomenout, že objektuální ideje jako *živé* síly vyplňují v nás pouze to, co se nazývá empirický subjekt, a tento subjekt jest oním, který zaplétá a ovíjí svými smyčkami čistý subjekt poznání, jechidu, aby se pokládal za totožného s empirickým subjektem jáství.

Jechidah náleží k obsahu čistého jáství, které zveme Absolutno: absolutno, které vnitřním obratem k jsoucnu jako prvotním individuálním

principem jsoucna causa noumenon stavy Ruách Elohim, jeví se v ans rationis.

Jechidah jako takový jest čistým subjektem poznání, kvalitativně i kvantitativně neomezeným. Objektuální síla náleží k obsahu objektu Elohim; objektu Elohim, základny světa, který vnitřním obratem k svému tvůrčímu určení jako prvotní *typizační* princip výstupem empirického subjektu Elohim v podobě pratyvu vytváří *nefeš-ha-chajah*, typisovaný *doprovodný soubor* individualisovaného jechidy.

Subjekt Elohim jako pratyv nefeš-ha-chajah kosmu; proto v podobě pratyvu jeví se být prvotním subjektem stvoření - kterým *není* - neboť jako pratyv vystoupivší z objektu Elohim nese sebou provždy znaky objektuální povahy.

Jako takový jest subjekt Elohim empirickým subjektem kosmu, neboť vše empirické jest objektuální povahy.

A na tomto místě vracím se k základnímu výroku kabaly: „vše duchovní jest ještě tělesné!“ Tak vidím subjekt Elohim, Quadmiele, či Métatróna, byť jest i *méta thronon*.

Objektuální síla, i když se jmenuje Ouadmiel, jest kvalitativně i kvantitativně omezena svým určením. Z téhož důvodu veškeré objektuální síly, které se v empirii jeví jako *živé*, jichž pratyvem jest subjekt Elohim, *zdají se* být subjektuální povahy - ale nejsou - neboť náleží k vnitřnímu obsahu objektu, jehož *typisaci determinují* i obráceně, jsou *determinovány typem* objektu.

Proto nemají svobodnou vůli a proto také ne samostatnou existenci. Samostatnou existenci má jen čisté jáství.

A proto také po vykonání svého úkolu, daného jim plánem stvoření zanikají v Nahar - Dinur. A aby samy sobě udržovaly klam samostatné existence, zaplétají jechidu ve stavu Merachefeth do svých smyček různými přísliby a ukázkami své objektuální moci; podlehně-li jechidah, prodlužuje jim jejich určením omezenou existenci a působí sobě utrpení, byť by se zdálo i nejúčelnějším a nejušlechtlejším *v dobru*.

Dva důvody mne vedly k formulování odstavců počínaje posledním odstavcem předcházející strany: (v orig.) abych ukázal provždy jasně, čím se ve svém osobním nepatrném poznání liším od mužů typu Móše Cordovéra i Stanislava Guaity, kteří směšují *typ s individuálním principem*. Kdyby jechidah byl současně typem (imago), nebylo by mu zapotřebí imaginace.

A za druhé *varovati* - vizte „zřece“ islámu, jakým byli i „fakir“ z Ipy naší doby a kavkazský Šamyl i súdánský Mahdí minulého století, jako ilustraci těch, kteří podlehli těmž omylu, jako kdysi učený Hebrej *Acher*.

Na něco ještě třeba poukázat: na spojitost objektuálních sil jako idejí s myšlenkovým světem Absolutna. Rozřešení této problematiky vede k poznání náboženské nicotnosti, vytvořené pro nezřetelně „zřící“. A to si ponecháme do „mistrovského“ komentáře Genese.

Vážený příteli, pokračujeme v popise praktického pokusu, abychom dospěli konce.

Jsme-li za více „zřenými“ postavami *jakkoli* obtěžováni, nesmíme se s nimi „zahodit“.

je analogický počítku „jízdy na ohnivém voze Poznání.“ Zajímavým je, že při naší „jždě“ odehrává se něco podivuhodného, což neodvažuji se nikomu, kdo se nezúčastnil „jízdy“ vysvětlit.

Poletíme totiž kupředu oproti hvězdám, které máte poblíž horizontu vpravo a vlevo po Vašich bocích stále rovnoměrnou rychlostí, kdežto hvězdy před Vámi spolu s přibližovaným diskem letí Vám obrovskou rychlostí vstříc. Jev dovolující soud, že za jízdy mezi „pohybem a klidem“ se vesmír prostorově *zkracuje*.

To je jeden fakt. Dalším podivuhodným faktem je při „zaváhání“, nevyskočíte-li střemhlav. Hvězdy, dosud zpředu blíží se k Vám, začnou se stále větší rychlostí vzdalovat - kdežto oproti hvězdám po Vašich bocích budete se pohybovat stále *kupředu*. Jev, jako by se vesmír *roztahoval*

Dovedu odvodit z těchto jevů závěr, jakož i z dalších vedlejších jevů více; kdybych ho ale uvedl, pokládal byste mne za nelogického fantastu.

Tím jsem uposlechl Vašeho přání a sdělil vše, neboť takovým způsobem získal jsem více zveřejněné v „kabal. zasvěcení“, které svého času budily pozornost.

Na poslední stránce dnešního dopisu upozorňuji na zbytečnost používat k přivedení stavu mezi bděním a spánkem extatických elixírů jako podpůrných prostředků každému, kdo má vrozenou schopnost naučit se ovládnutí činnosti vědomí během tohoto stavu.

A ti, kdož toto nedokáží, nechť jsou varováni: ve stavu mezi pohybem a klidem dochází k častým a prudkým zvrátům, které jsem charakterisoval nepatrným slůvkem „*náhle*“ - což zůstává platným i pro extatické elixíry, které, jsou-li účinné, obsahují mnoho jedovatých látek.

Tak může nastat *zvrát*, který uvrhne nikoliv do stavu mezi pohybem a klidem, ale do stavu, který možno nazvat „skleněnou rakví“. Ve stavu „skleněné rakve“ tělo ztrne chladnou křečí a smyslové ústroje zůstanou obráceny vnějším počítkům, oproti normálnímu stavu, se zvýšenou bystrostí. Takový stav jest stavem hrůzy, který nelze přerušit a odstranit, neboť se musí trpělivě čekat, až narkotický elixír přestane sám účinkovat. A minuty při zvýšené zevní bystrosti smyslů stávají se hodinami a hodiny nekonečně dlouhými týdny...

Na konec dovoluji si ještě uvést, že. ono *psychofysiologické trhnutí*, které nás vrací stavu bdění, jest totožné s *trhnutím, kterým empirický subjekt Elohim vystoupil v podobě Quadmiele - Métatrona z objektu Elohim*.

Po tomto trhnutí, které nás staví ihned na nohy, nesmíte propadnout spánku; naopak, zůstat bdělým a podrobit „zřeně“ chladné úvaze ve všech podrobnostech. Usnete-li, abyste se věnoval této činnosti, velmi mnohé, a dokonce i velmi důležité, zmizí z Vaší paměti, nebo se stane nelogickým.

Doufám, vážený příteli, že jste spokojen a ještě víc: že svoje uspokojení projevíte jednoho dne touhou poznati technickou stránku metody obrácené k dalšímu řádu Pravdy.

S přátelským pozdravem

František Kabelák